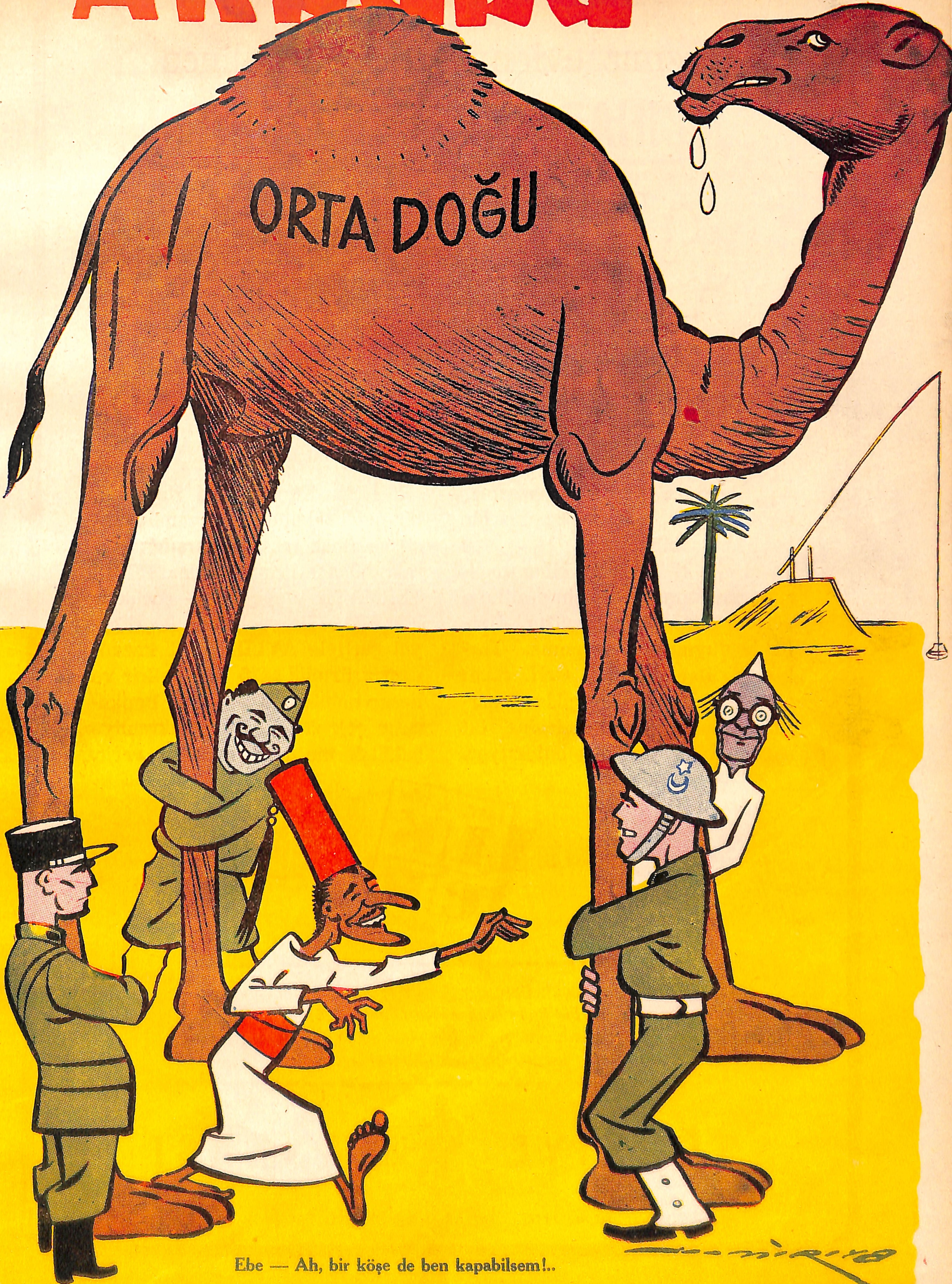
Akbaba

Ebe — Ah, bir köşe de ben kapabilsem!..

Kızınız evlenme çağına gelince

CiHAZ MASRAFLARINI

nasıl karşılıyacaksınız?

Şimdiden tedbir almazsanız, o günler gelip çatınca başınız bir hayli sıkışabilir...

Halbuki kızınızın cihaz masraflarını karşılamak için pratik ve verimli bir yol mevcuttur. Herhalde duymuş olacaksınız... Türkiye İş Bankası, İ. K. C. H. namı altında çok cazip bir plânı tasarruf sahiplerinin istifadesine iki senedenberi arzetmiş bulunuyor.

İratlı Küçük Cari Hesaplar, bir nev'i tekaüdiye, dayanak, tahsil ve cihaz masrafı karşılığı olarak, 50.000 liraya kadar PEŞİN SERMAYE veya 600 — çocuklar için 720 — liraya kadar kaydıhayat şartiyle AYLIK İRAT kazandırır... üstelik % 2.5 faiz getirir ve hesap sahibine Türkiye İş Bankasının çok zengin mutad ikramiye çekilişlerine iştirak hakkı verir.

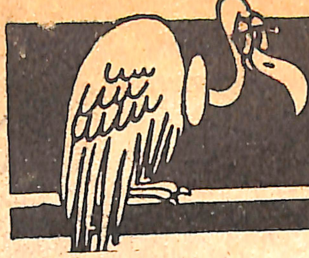
İratlı Küçük Cari Hesabınızı İş Bankasının herhangi bir Şube veya Ajansında açtırabilirsiniz. Gişelerimiz bu fevkalâde plân hakkında izahat vermekten zevk duyacaklardır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-314

SAYI: 275 C.: 11 20 HAZİRAN 1957 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

HÜRRİYET!..

ÇOCUKTUM. Ağızlar türkçe konuşurdu, kalemler Osmanlıca. Hürriyet'i ilk defa Namık Kemal'in meşhur mısraında gördüm ve herkes gibi «didâr» ına «esir» oldum!

Ondan sonra «Hürriyet» her gün kılık değiştirdi: Gazete oldu, bayrak oldu, geyik oldu, tabanca oldu, keçe külâh oldu. Şimdi bir partinin de ismi «Hürriyet» dir.

Ama, asıl «Hürriyet» kimdir? Nedir? Gören, bilen, konuşan var mı?

Muhalif ağızları dinler, muhalif kalemleri okursanız hürriyet yok... Vatandaş hürriyetsizlik içinde.

Bana sorarsanız...

— Öhhü. öhhü, öhhüüü!..

Bana sorarsanız efendim... Aman yine gıcık tutmadan söyleyivereyim: Hürriyet var... Hem çok var, pek çok var... Âdeta hürriyet dampingi, hürriyet enflâsyonu içindeyiz!

Şu millî nimetlerimizden kuru fasulyeye bakınız: Kilosu 4 liraya çıkmış. Hürriyet olmasa çıkabilir miydi?

Ozcan Tekgül, sahnede, kaoukları soyulmuş muz gibi, çırçıplak oynuyormuş... Ne dersiniz? Yaşasın hürriyet, değil mi?

Haşa huzurunuzdan hıyar bile hürriyeti seçmiş: Tanesi yetmiş beş kuruşa!

Ya şu vitrinlerdeki hürriyet? Gömlek, kravat, terlik, kumaş, her şey hürriyet içinde: Yelkenbezi ceketler bile fiyat etiketlerini yakalarında hürriyet rozeti gibi taşıyorlar!

Haaa, anladım: Gazetelerimi zin kaç gündür matemini tuttukları hürriyet bu değil, basın hürriyeti imiş!..

Doğrusunu isterseniz, ben bunun da yokluğunu duymuyorum: Şeytan kulağına kurşun, elimdeki kalem, hiç sürçmeden, hiç kapaklanmadan, kâğıdın beyaz asfaltında, ıslık çalarak, türkü çağırarak koşup duruyor. Şimdiye kadar, ne bir vatandaş, ne bir savcı, işaret memuru gibi karşıma çıkıp:

— Sap!..

Diye mahkeme koridorunu göstermedi!

Lütfen şu on yılın mizah edebiyatını karıştırınız: Adnan Menderes'in yan gülüşü kadar Hasan Saka'nın burnu, Şemsettin Hocanın ağzı, Recep Peker'in göbeğiyle oynadık mı?

Verilecek cevabı biliyorum:

— Sen, Basın kanununu okumamışsın galiba, diyecekler....

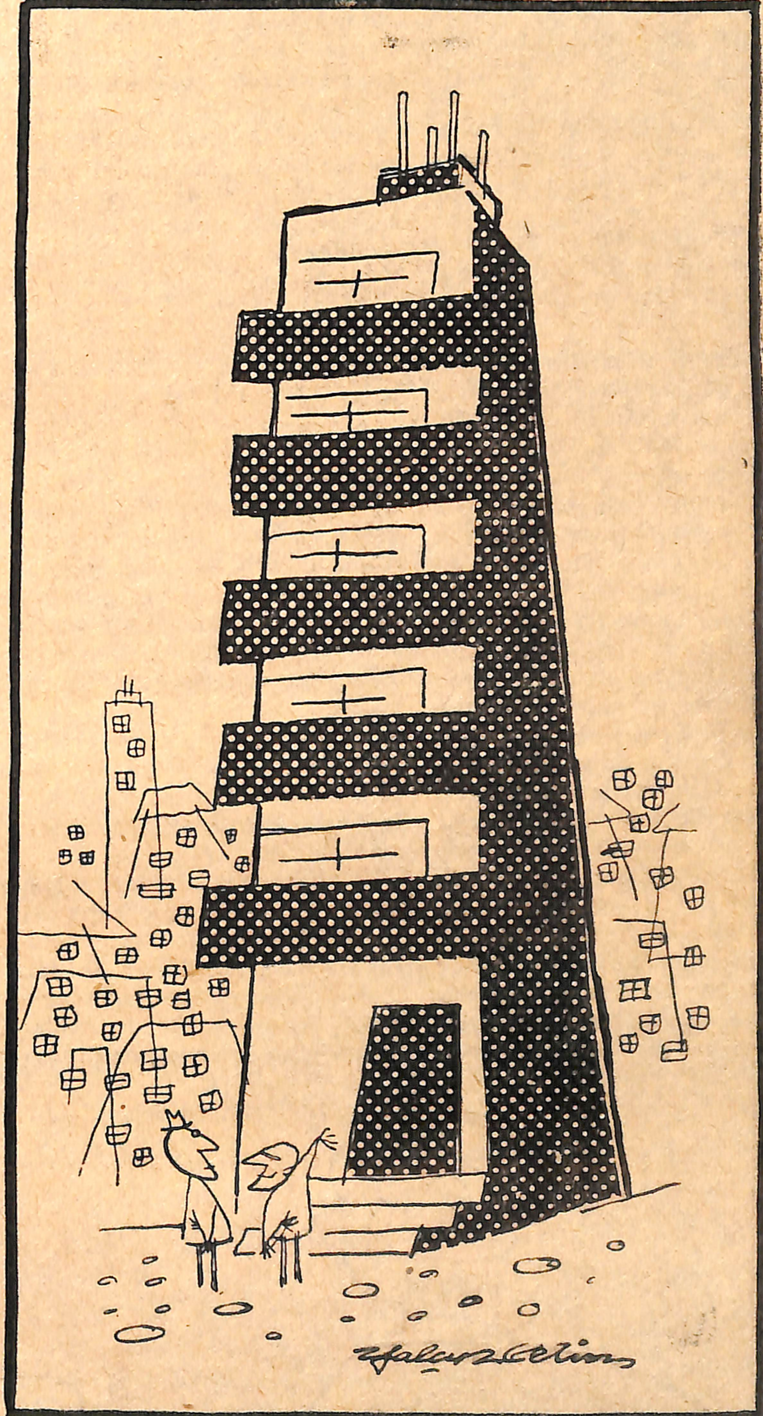
Evet, okumadım... Bilmiyorum... Keyfim, neşem ,hattâ cesaretim, belki de bundan geliyor!

Her hafta, bu sayfalarda, doya doya cehaletimin tadını çıkarıyorum...

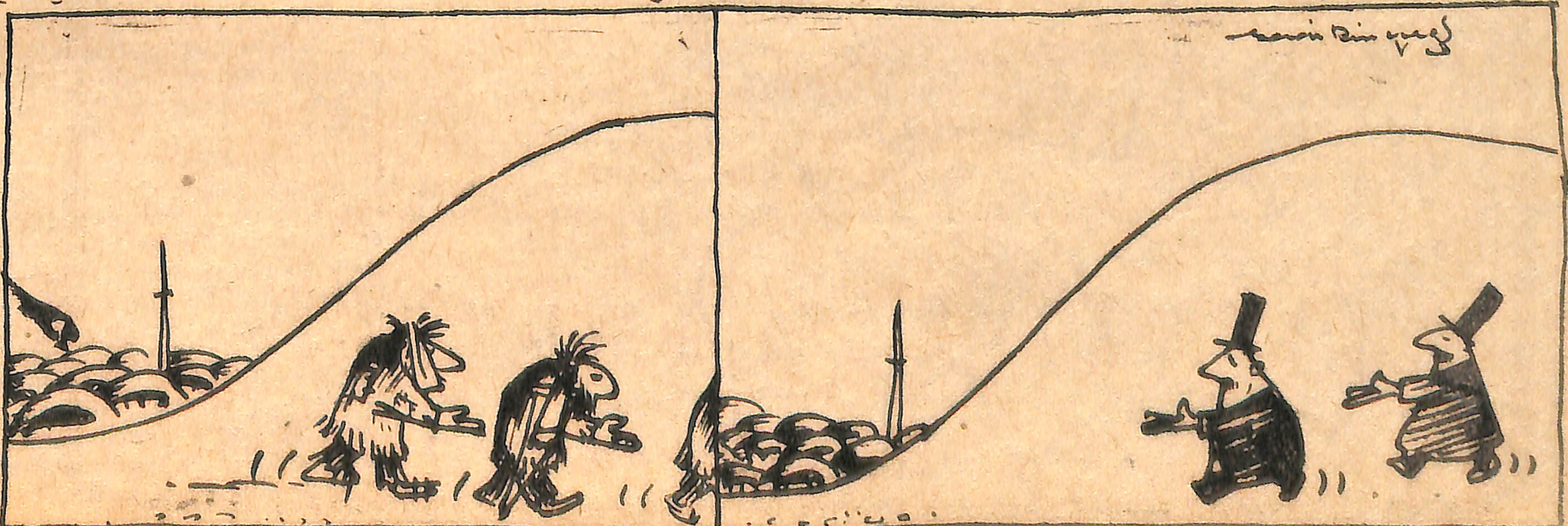
Eh, kim ne karışır?.. Bu da benim hürriyetim.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Havagazı borularından gaz yerine hava geliyor — Gazeteler —

— Böyle havadar apartman bulamazsınız beyim, her katında havagazı tesisatı var!..

Dilenci akını başladı.. — Gazeteler —

Köyden şehire...

Şehirden köye...

Olaylar Alaylar

Dar gelirli

İSTANBUL'UN fethinin 504 üncü yılını kutladık. Bazı gazete yazarlarımız, bu törene gereğince önem vermediğimiz için yakındılar. Töreni, yerinde görmedim. Gazetelerde tören resimleri gördüm. Bu resimlerden birinden de üzüntü duydum. Resmin altında şu yazı vardı:

«Ulubatlı Hasan'ın tırmandığı ve bayrağımızı diktiği sûr duvarında ruhunu şâdeden levendler.»

Ulubat'lı Hasan'ın ruhunu bugün şâdeden levende, resimde bakınca acımamak elde değil. Üstüne zırhlardan, çeliklerden bir elbise giymiş. Ama dizlerinin bükülüşünden, dirseklerini bırakışından, boynunu büküşünden belli ki, giydiği madenî elbisenin ağırlığı altında ezilmiş. Belki o gün hava da sıcaktı. Fatih ordusunda yiğit erlerin, müzeden çıkarılan elbisesini giyen her kimse, sıcaktan büsbütün gevşemiş. Resimdeki görünüşüne bakılırsa, hemen oracığa, yıkık sûr taşlarının arasına yığılıp kalıverecek. İnsan böyle birini görse de, Ulubatlı Hasan'ı, yahut İstanbul'u zapteden Fatih ordusundan bir yiğiti temsil ettiğini bilmese, Anadolu'dan gelmiş, hastahanelerde boş yatak bulamamış bir hasta vatandaş sanacak da, Allah rızası için, insaniyet namına, cankurtaran arabası yollamaları için Belediyeye telefon edecek. Fetih yıldönümü törenine şu veya bu sebepten istenildiği kadar ilgi çekilmemiş olabilir. Ama hiç olmazsa, Ulubatlı Hasan burcuna bayrağı dikenin, böyle zırhlı elbiselerin ağırlığı altında beli bükülmüş bir dargelirli kılığında olmaması gerekirdi. Hiç olmazsa bu resimler gazetelere basılmasaydı. Fatih'in ordusunda dar gelirli bulunmadığını her halde biliyoruz.

⁂

İki tek

MEYHANEYE, iki tek atalım, diye girilir. Ama iki tek atıp da meyhaneden çıkan olmaz.

Zeytinburnunda Hüseyin adında biri, gece yarısı, genç bir dul kadının evine girmiş. Kadının bağırıp çağırması üzerine Hüseyin'i yakalamışlar. Sorgusunda:

— Affedersiniz, demiş, vallahi kötü niyetim yoktu. Bu akşam iki tek atmıştım. Yanlışlıkla kendi evim diye başka bir eve girmişim.

Meyhaneye iki tek atmak için girip de, iki tek, üç çift derken pusulayı şaşıranlara, evin yolunu kaybedersin, derler. İki tek atan Hüseyin de evin yolunu şaşırmış. Böyle şaşkınlar, kendilerinden başkalarının da iki tek atıp yolu şaşıracaklarını, kendi evleri diye şaşkınlıktan başka evlere gireceklerini hiç hesaplamazlar. Hesaplasalar, evlerine giden yolun şaşkınlara yetmiyeceğini düşünürler, «Her yol Roma'ya çıkar» dendiği gibi; «her yol bizim eve çıkar» diye bir de öğünürlerdi.

⁂

Ayı şakası

BİR vatandaş Bahar Bayramıdır diye Gülhane Parkına gidiyor. Bir kesekâğıdı dolusu erik de alıyor. Sonra Parktaki hayvanlar bahçesine giriyor. Hayvanlar bahçesindeki o kadar çeşitli hayvan arasında her nedense ayı daha çok ilgisini çekiyor, canı ayı ile şakalaşmak istiyor. Ayının kafesine yaklaşıyor, kesekâğıdından bir erik alıp ayıya uzatıyor. Ayı elini eriğe götürünce, ayı ile şakalaşmak isteyen vatandaş eriği çekiyor. Bir, bir, bir daha hep o şakayı deniyor. Ayıya eriği uzatıyor. Ayı eriği almak için elini uzatınca şakacı adam eriği çekiyor. Böyle böyle ayıyı iyice kızdırıyor. Daha da kızdırmak için ayıya:

— Hırrrr!... diye bağırıp bağırmadığını bilemiyoruz.

Ayı ile şaka bir zaman sürüyor. Derken bir ara, büsbütün kızan ayı, adamın erik uzatan elini hart diye ısırınca parmağını koparıveriyor.

Ayı ile şakalaşan vatandaş hastahaneye kaldırılmış. Şimdi:

— Ayıdan dâvacı değilim! diyormuş.

Adamın ayıdan dâvacı olup olmaması o kadar önemli değil. Asıl önemli olan, ayının ne düşüncede olduğudur. Bir de ayıya sormalı. Bakalım adamdan şikâyetçi mi, değil mi? Çünkü şikâyet, adamın değil, ayının hakkı.

Bir sabıkalı yakalandı!..
(Gazeteler)

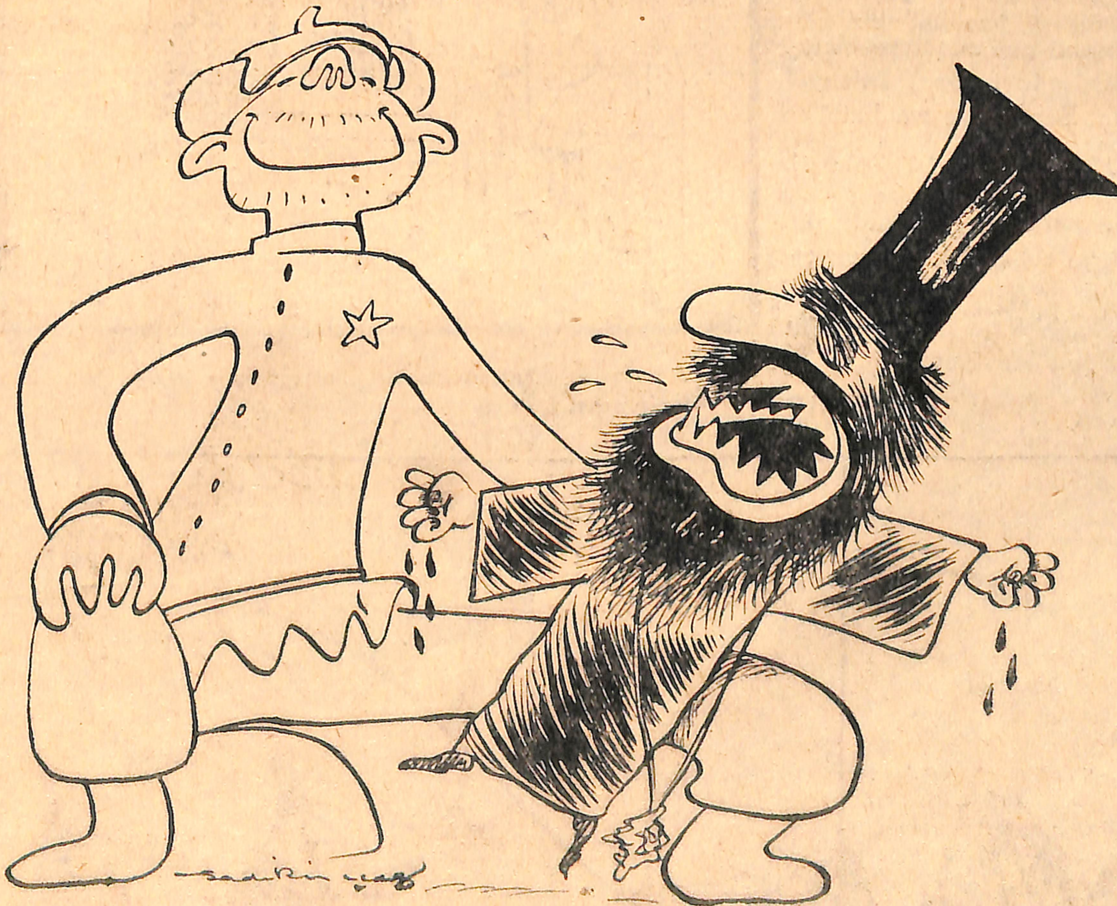

YAZISIZ!..

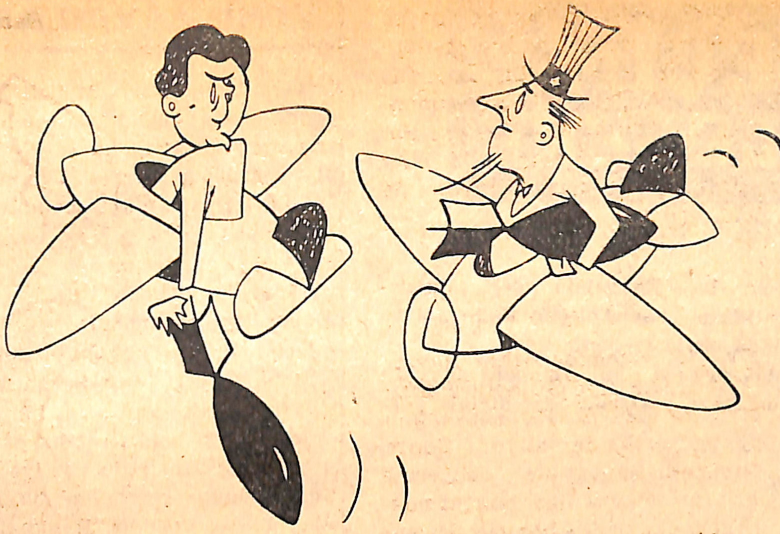
⁂

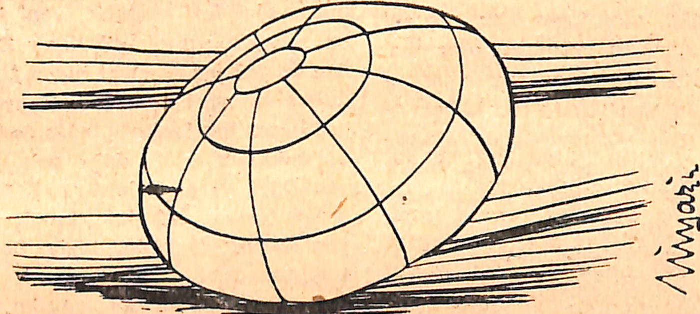
Bol keseden

KRUPP deyince akla silâh gelir. Bu aile, Birinci Dünya Savaşına, sonra İkinci Dünya Savaşına silâh yetiştiren, dünyanın en büyük silâh fabrikatörü sülâlesidir. Bir kral hanedanına benzeyen bu silâh fabrikatörü sülâlenin son temsilcisi Alfred Krupp geçenlerde memleketimize geldi. Bu geliş, gerek basında, gerek resmî çevrelerde büyük bir hâdise oldu. İkinci Dünya Savaşı sonunda Nürenberg mahkemesinde harp suçlusu olarak yargılanan, hüküm giyen, hapis yatan Alfred Krupp'un hapisten çıktıktan sonra her nedense itibarı arttı. Biz de, her nedense artan bu itibara lâyık karşılama törenleri yaptık kendisine. Bu Alfred Krupp her ne kadar bir devlet adamı, bir kral, bir cumhurbaşkanı, bir başbakan değilse de, biz kendisine böyleymiş gibi muamele ettik. Her gittiği yerde resmî şahsiyetler tarafından karşılandı. O da doğrusu, bizim konuk-

Vanterolok (Karnından konuşan)

Rusya — Haydi silâhları bırakalım!..

severliğimizin altında kalmadı. Her gittiği yerde türlü vaitlerde bulundu:

— Batan İzmir vapurunun yerine, onun bir tıpkısını yapacağım.

— Şurdan taaa şuraya demiryolu döşeyeceğim.

—— Şuraya şu fabrikayı, buraya bu fabrikayı kuracağım.

Ve büyük misafirimiz Alfred Krupp memleketine döndü.

Şimdi Krup'a nasıl coşkun törenler yaptığımızı, onun da nasıl cömertçe vaitlerde bulunduğunu düşünüyorum da, adamın bir misafir olduğuna hiç inanasım gelmiyor. Her gittiği yerde maşallah bizden biri, seçim propagandasına çıkmış bir politikacı gibi rahat rahat vâdetti.

*

Erkeklik

KADINLARIN kocalarından şikâyetleri günden güne artıyor. Gün geçmiyor ki, bir kadının kocasını, erkeklik vazifesini yerine getiremiyor, diye mahkemeye vermediğini gazetelerde okumayalım. On yıllık evli kadınlar, ben hâlâ kızoğlan kızım, diye kocalarını mahkemeye veriyorlar. Son zamanlarda bu erkekliğin hiç tadı tuzu kalmadı. Erkeklik ayağa düştü. Nerde o eski zamanın -affedersiniz- göbeğinden su dökülen erkekleri... Bu işlerde bir terslik de var. Eskiden kocalar, evlenince, kız çıkmayan karılarından şikâyetçi idiler. Şimdi evli kadınlar, biz neden kız kaldık diye şikâyet ediyorlar.

Bu iş ciddidir. Bir takım doktorlara bakarsanız, erkekliğin günden güne zayıflamasına, Haliç'in pis suları, buradan çıkan kokular sebep oluyormuş. Haliçten bu koku çıkmakta böyle devam edrse, erkek kısmı parmakla gösterilecekmiş. Kadınlar birbirlerine:

— Aaaa... bak, erkek geçiyor! diyeceklermiş. Artık Haliç'in pis kokusunun da tesir etmediği erkek nasıl bir erkek olduğunu düşünmeli.

Bir kısımları bu düşüncede değil. Onlar:

— Erkeğe erkeklik kudretini veren kuru fasulye idi. Kuru fasulye de beş buçuk liraya çıktıktan sonra erkeğin ilâcı mı kaldı? diyorlar.

Kimisi de:

— Bu zamanda herşey pahalı. Et yemezsin, ot yemezsin. Erkeklik de bu kadar olur, diyorlar.

İşin doğrusu hepsi bahane. Hiç bir şeyin bulunmadığı, malların karaborsaya çıktığı bu zamanda erkeklik te karaborsa oldu.

B. E. N.

GÖZ UCU İLE AVRUPA

DANKEŞÖN!

YEŞİLKÖYDE bindiğimiz Amerikan uçağından, beş saatte «Türk» ü tanıtamadan çıktık. Ne beyaz dişli genç Hostes, ne yardımcısı sarışın delikanlı bu kelimeyi bilmiyorlardı.

— Türk... Türkiye... Atatürk!..

Hayır... En sonunda imdadımıza çağırdığım Kore kahramanlarımız bile cehaletin bu korkunç inadını yenemediler!

Düsseldorf'ta, gümrük kapısından girerken, havada sevinçle kanatlanan iki genç el bizi karşıladı: Üç yıldır Bonn'da diş doktorluğu tahsil eden oğlum Ergin Ortaç'ın elleri...

Alman gümrüğünde, valizlerimize yalnız tebeşirin ucu değdi. Ne bavullarımızdakileri sordular, ne ceplerimizdekileri. Yalnız pasaportlarımıza bir göz atan memur, nezaketle uzatarak bir de selâm çaktı:

— Dankeşön!

Evet, galiba Alman toprağına misafir geldiğimiz için, o bize teşekkür etmişti.

Sonra, günler geçtikçe öğrendim, Almanya'da en çok kullanılan kelime buymuş. Eşyanızı taşıyan hamal, tarifeden bir kuruş fazlasız hakkını alınca gülümsüyor:

— Dankeşön!

Tramvayda, bir meteliği kendi cebine girmeyen biletçi, her para veren yolcuya ayni sözü tekrarlıyor:

— Dankeşön!

Garson teşekkür ediyor, berber teşekkür ediyor, hattâ hiç bir şey almadan çıktığımız mağazanın, genç ve zarif tezgâhtarı teşekkür ediyor:

— Dankeşön!

Hele bir akşam, şehrin en şık caddesi Königs-Allée'de bir pastahaneden çıkarken, İstanbullu alışkanlığıyle bıraktığım bahşişi unuttum sanarak arkamdan koşan güzel sarışının teşekkürü hâlâ kulağımda çınlıyor:

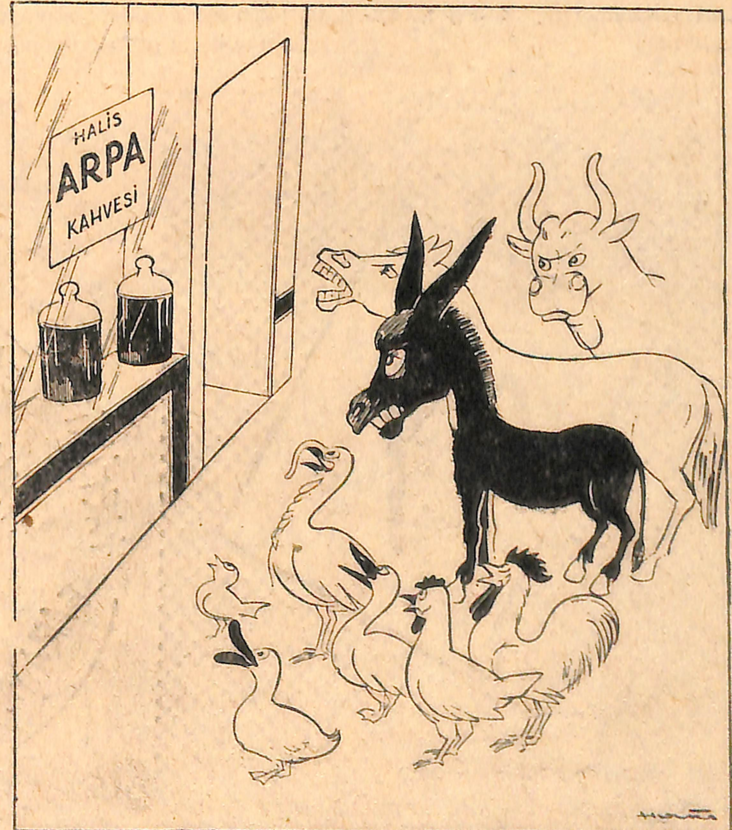
— Dankeşööönnn!..

Bu bir kelime değil, bir musikiydi: Bir kanarya da ancak bu kadar tatlı konuşabilir!

Şair Nedim'in güzel bir mısrala övdüğü eski İstanbul nezaketi, niçin saklıyalım, çoktandır kayıplara karıştı: Ham kirazı dört yüz kuruşa satan manav teşekkür etmiyor, saatı 170 kuruş yazan şoför iki buçuk liraya teşekkür etmiyor, bayram hediyesini alan hizmetçi teşekkür etmiyor, yalnız eski pabuçlarına, soluk ceketine, yırtık gömleğine teşekkür eden bir yeni şairimizden başka kimse kimseye teşekkür etmiyor.

Ne dersiniz? Şu Türk - Alman iktisadî anlaşmasından faydalanarak, makine, ilâç, yedek parça arasında, memleketimize biraz da «Dankeşön» ithal etsek, nasıl olur acaba?

Yusuf Ziya ORTAÇ

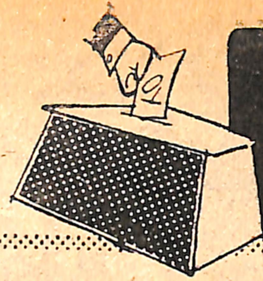

Hayvanlar — Ne insafsız insanlar, nihayet rızkımıza da göz diktiler!..

ELEŞTİRME

CUMHURİYET Halk Partisi, memleket kültürüne yeni bir hizmette bulunmak üzere, «Seçim Hileleri» adında bir kitap hazırlamıştır. Her politikacının kitaplığında bulunması gerekli olan bu kitap, iki cilttir. Birinci cilt «Bizim zamanımızdaki seçim hileleri», ikinci cilt «Bizden sonraki seçim hileleri» adını taşımaktadır. Memleketimizin büyük eksikliğini duyduğu böyle bir eseri ancak Halk Partisi yazabilirdi. H. Partisi, bizzat kendi denemelerine ve yaptıklarına dayanarak bu kitabı hazırladığından eserdeki öğütler nazarî değil, tatbikidir. Bu bakımdan eserin değeri pek büyüktür. Muvafık, muhalif bütün partilileri ilgilendirdiği kadar, ser best olarak milletvekilliğine adaylıklarını koyacakları da çok yakından ilgilendirir. Politika ile uğraşmıyanlara da pek eğlenceli saatler yaşatacak olan eser, bütün vatandaşlar için büyük değer taşımaktadır. Son yıllarda Amerikalı yazar Spillane'in yazdığı topu topu beş Mayk Hammer romanından bizde yapılan kırk beş çevirme bir yana bırakılırsa, memleketimizde bukadar güzel, yararlı bir kitap yayınlanmamıştır. Bir çok bakımlardan Mayk Hammer'den üstün bir eserdir, diyebiliriz. Çünkü bu kitap, okuyanı kahkahalarla güldüren bir eser olduğu kadar, en korkunç polis romanlarından da meraklı olaylarla doludur.

«Bizim zamanımızdaki seçim hileleri» adını taşıyan birinci cildi, bir kişi yazmamıştır. Bu cilt, bir çok Halk Partisi ileri gelenlerinin hatıralarından ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan gerçek olduğu kadar yarın tarih yazacaklar için de, için deki vesikalar büyük değer taşımaktadır.

SEÇİM HİLELERİ

Kasım Gülek, Halk Partisinin «Seçim hileleri» adında bir kitap hazırladığını bildirmiş ve bir konuşmasında şöyle demiştir:

«— Para dağıtırlarsa alın. Ananızın ak sütü gibi helâl olsun. Ama, reylerinizi istediğiniz partiye verin!»

#

Birinci cildin ilk bölümü «Ancaak!..» başlığını taşımaktadır. Bu bölümde şöyle denilmektedir:

«Türk milleti her türlü hürriyete ve demokratik haklara lâyıktır. Ancaak... Henüz halkın rüştünü ispat etmediği gözönünde tutularak, milletin mide fesadına uğramaması için hürriyetin yavaş ya vaş, meselâ her sabah kahvaltısından sonra bir kahve kaşığı hürriyet verilmesi, partimizce uygun görülmüştür.

Serbest seçimi biz de istiyoruz. Ancaaak... Halkın henüz kültür se viyesi, çizmeden yukarıya çıkacak kadar yükselmediğinden, şimdilik her vatandaşın yalnız elbiseleri ve pabuçları içinde serbest hareketi partimizce uygun görülmüştür.

Biz de demokrasiyi istiyoruz. Ancaak...»

Bu yolda sürüp giden birinci bölüm çok eğlenceli sahnelerle doludur.

Birinci cildin ikinci bölümü «On parmağında on kara» başlığını taşımaktadır. Bu bölüm şöyle başlıyor:

«Baktınız, yaptığınız samimî numaraları artık millet yutmuyor. O zaman milletin gözünü açmağa kal kanlar hangi açıkgözlerse, on par mağınızda on kara, böylelerinin yüzüne kara çalmağa çalışmalısınız. Böylece onları tehlikeli, zarar lı adam haline getirerek milletin gözünden düşürmenin yolları aranmalıdır.»

«Nazik vaziyet» başlığını taşıyan üçüncü bölümde şöyle denili yor:

«Millet, yaptığınız bu samimi numaraları da yutmazsa o zaman, vaziyetin her zamandan daha nazik olduğunu söyliyerek halka, otobüslerde, tramvaylarda, vapurlarda, dolmuşlarda sıkışıp, birlik ve beraberlik içinde kaynaşmaları nı söylersiniz.»

Dördüncü bölüm, «Alicengiz oyunu» dur. Birinci cildin en ilginç, en acıklı, en korkunç olayları bu bölümde yer almıştır. Bu bölümden birkaç parçayı alıyoruz:

«Millet, kendisini ne kadar samimî olarak kandırmağa çalıştığınızı, yaptığınız numaraları yutma makta inat ederse, o zaman «Pekâlâ, bir Alicengiz oyunu oynıyayım da görün!» dersiniz, seçime gidersiniz. Alicengiz oyununda en büyük rol, jandarma ve polisindir. Sahne jandarma karakolu ve müdiriyet binalarıdır. Muhaliflerin çanına ot tıkanır. Bütün sabıkalılar para kuvveti ile bu işte kullanılır. Dördüncü kuvvet basının rolünü hiç bir zaman unutmamalıdır. Bir yandan halka yem borusu çalınırken, basın resmî ilân ile, muharrirler de münasip iltifatlar, ikramlar ile beslenmelidir.

Seçimler, el çabukluğu ve politika hokkabazlığı ister. Seçim sandıklarına, sizin partinize, bir tek oy atılmadığı halde, sandık açılınca bütün oyların sizin partiye verilmiş olduğu anlaşılmalıdır. Bu, kolay bir iş değildir. Bunun için para kuvveti, pazı kuvveti, nefes kuvveti, yedi evliya kuvveti lâzımdır.»

Birinci ciltte, daha bunlar gibi çok ilginç konular vardır.

«Bizden sonra seçim hileleri» adındaki ikinci cildin ön sözü şöyledir:

«Zaman ilerledikçe, teknik de ilerlemektedir. İnsanlık, yeni buluşlarla günden güne ilerliyor. Bizden sonrakiler de elbet bizim koyduğumuz yerde kazık kakmıyorlar. Bizim tecrübelerimizden de fay dalandıkları gibi, daha pek çok yenilikler yaratmışlardır. «Kemer leri sıkmak», «Dişini sıkmak» oyunları her ne kadar bizim buluşumuzsa da, bizden sonra çok gelişmiştir. «Kalkınma», «Açılış törenleri» gibi yeni çeşitleri bizden sonrakilerin bulduğunu söylemek yerinde ve doğru olur.»

Önsözden sonra ilk bölüm «Artık yeter!» başlığını taşıyor. Bu bölümde şöyle deniliyor:

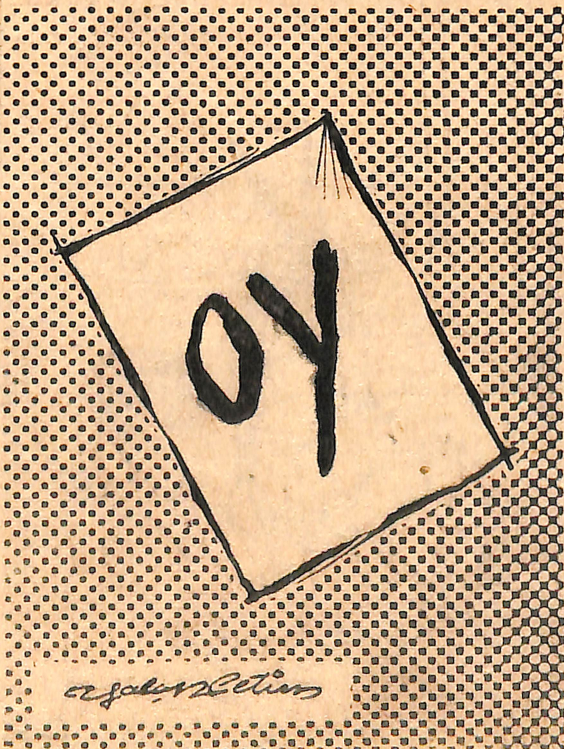
«Muhalefette iken elinizin beş parmağını havaya kaldırıp «Artık yeter!» diye avazınız çıktığı kadar bağıracaksınız. Seçimleri kazanmanın en kestirme yolu budur. Seçimi bir kere kazandıktan sonra, başkaları size «Artık yeter!» diye bağırırlarsa, «Acelen ne? Pat lamadın ya...» diye karşılık verme lidir.

Seçimleri kazanmak için en büyük yardımcı, ne yana çeksen o ya na doğru uzayan istatistik rakamlarını kullanmaktır. Bundan başka seçim nutku için dolaşan muhalif parti hatiplerini gidecekleri yere geç bırakmak için, yarıyolda tren leri bozmak, vapurları geç kaldırmak gibi numaralar da vardır. Muhalefetin gece toplantılarında, birdenbire şehir elektrik cereyanı kesmelidir. Muhalefet partilerinin hatipleri kürsülerde çok bağır masınlar diye şehrin suyunu kesmeli ki bağırmasınlar, sesleri soluk ları kesilsin. Hoparlörlerden sesleri duyulmasın diye elektrikler kesilir.»

Halk Partisinin kendi tecrübelerine dayanarak hazırladığı «Seçim hileleri» adındaki kitabı bütün va dantaşların okumalarını tavsiye ederiz.

Ateş - Sin

YENİ YAYINLAR

Zenginin malı...

Züğürdün çenesi...

— B —

BERBER:

Eskiden adına Perukâr da denilen berber, yalnız erkeklere mahsustu. Saç, sakal, bıyık keserler, bazan da diş çekerlerdi. Şair Mehmet Akifin mahalle kahvesini anlatan şiirindeki şu mısra meşhurdur.

Demek ki kahveci hem diş tabibi hem perukâr!

Kadın ve erkek eşitliği kabul edildikten sonra, kadınlar

berbere gitmeğe başladığı gibi, berberlik etmeğe de başlamışlardır.

Berfberler, yalnız makas değil, ustura da kullanırlar ve traş ederler.

Traşın çeşitleri vardır. Bazı kimseler bunu el mahareti yerine çene kuvvetile yaparlar ve dillerini ustura gibi kullanırlar.

Berbere, traşa ve traşçıya dair nükteler ve fıkralar çoktur. Bir gün, şimdi Güzel Sanatlar Akademisi müdürü olan meşhur heykeltraşçılarımızdan ve meşhur traşçılarımızdan Nejat Siren'e, bir dostu:

— Senin traşına mermerler bile dayanmıyor, biz nasıl dayanalım? demişti.

Yine rivayet ederler ki, bir pazar günü, evde sabah kahvesini içerken, Yunus Nadi üstada:

— Efendim, Fazıl Ahmet bey geldi, sizi görmek istiyormuş, derler.

Üstad, çenesini uğuşturarak:

— Eyvah, der, sabah sabah traş olacağız!..

O tarihte henüz pek küçük olan Doğan, yavaşça salona girip misafire sorar:

— Siz berber misiniz?..

Eskiden, edebiyatımızın en meşhur traşçısı şair Florinalı Nazım'dı. Merhum, yalnız dirileri değil, ihtifaller tertip ederek ölüleri de traş ederdi. Bu hünerinden ötürü, Süleyman Nazif, kendisine «Sultan-ül etraş» lâkabını takmıştı.

Aşağıdaki beyit, o günlerde, Babıâli'de, şimdiki Tan matbaası altındaki Hacı Anesti'nin berber dükkânına asılmıştı:

Her seherde besmeleyle açılur dükkânımız,
Hazret-i Nâzım'dır ancak şeyhimiz, sultanımız!

Fakat «berber» in edebiyatta yeri bundan da ibaret değildir. Meselâ:

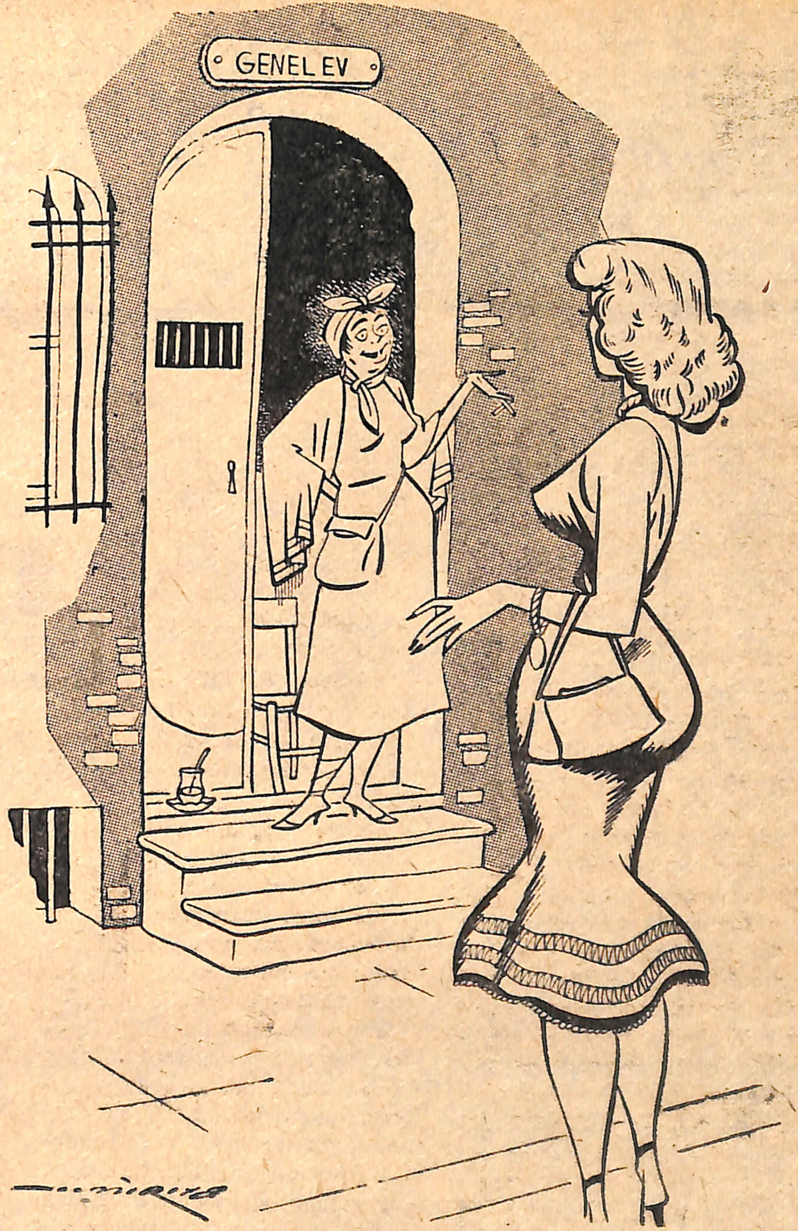
«Bir berber, bir berbere bire berber beri bak!»

Cümlesi, şimdi modası geçmiş eski edebiyat kitaplarında «tenafürü huruf» a yani «harflerin fena ses» vermesine misal olarak gösterilirdi.

Dikkat: Sakın genç şairlerimizden birinin şaheser bir mısraı sanılmaya!..

Macar mültecilerinden bazı kadınlar, genel evlerde çalışmak için vesika istediler!.. (Gazeteler)

Yabancı sermaye!..

GÜLLER ****************** DİKEELER

★ *Muvaffakiyet yolu, kocalarını arkalarından iten kadınlarla doludur.*

★ *Aşkın trajedyası lâkaydîdir.*

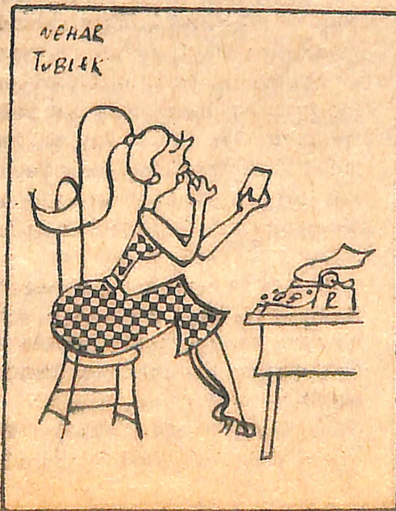
★ *Edebiyat, istikbâlin her dakikasında faiz ödeyen bir deha kapitalidir.*

★ *Dilin yavaş, gözlerin çabuk hareket etsin.*

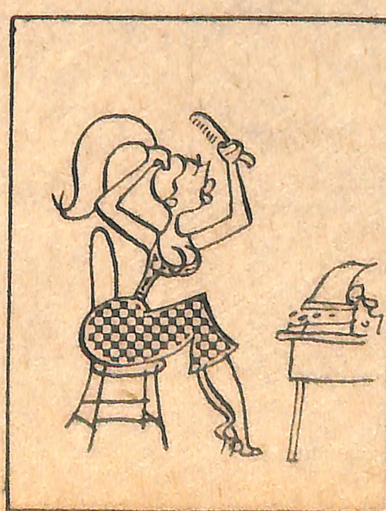
★ *Kaybolan gün hiç gülmeden geçen gündür.*

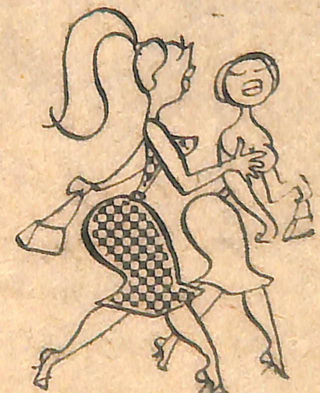
★ *İnsanların çoğu kendilerinin olmayan parayı ihtiyaçları olmayınca yerlere sarfederler.*

Kadın memurlar, erkeklerden fazla yoruluyorlarmış.. (Gazeteler)

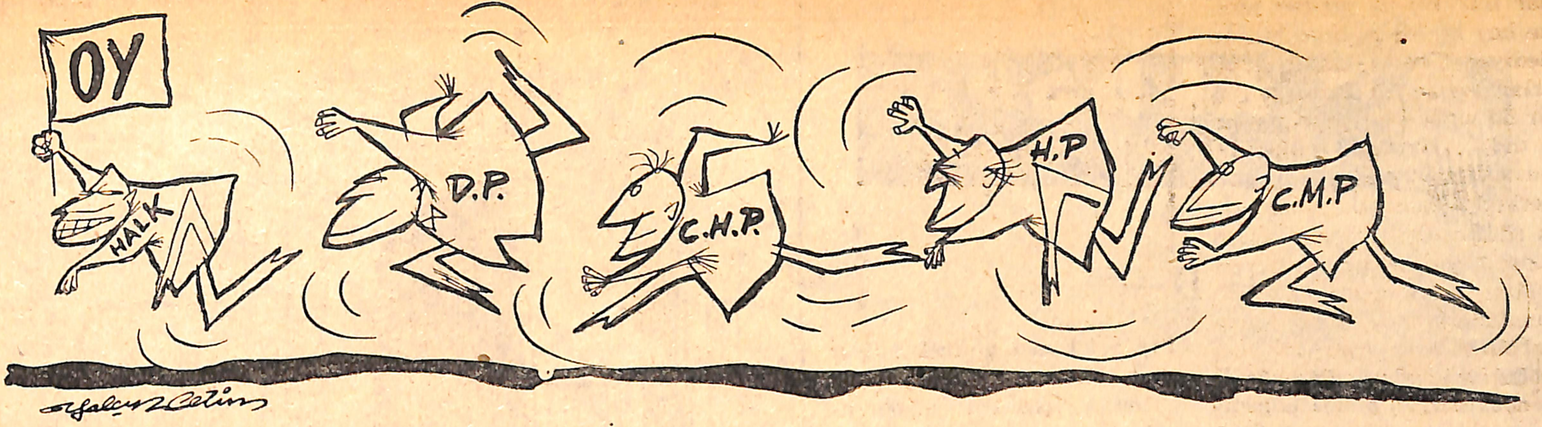

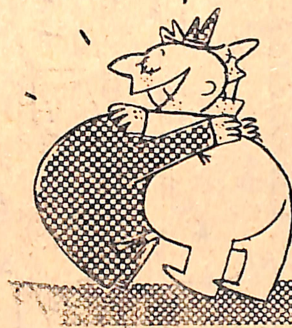

— Bugün gene çok yoruldum kardeş!..

Bayrak yarışı!..

canım kardeşim

★ Anlatan : **BİZİM KÖYLÜ** ★

İŞ adamı olmak zordur Müslim Ağa. Biz köylü kısmı bilmeyiz bunu. Bilmeyiz de şehir adamının nasıl para kazandığına şaşar kalırız. Bizim bey, parayı nasıl savurur, bir görmeli. Ulan bey, bu parayı yoldan mı toplarsın? Yoldan toplasan para böyle savrulmaz canım. Kahveci çırağına bir bahşiş verir, benim haftalığım. Ne iş yapmış şu kahvecsi oğlanı? Günde iki, üç sefer kahve, çay getirmiş. Bana her gün koca İstanbulu fır dolandırır. Sonra da kırk paranın hesabını sorar. Hanın kapısında arabadan indi mi, şoföre hakkından ayrı bir iki buçukluk verir. Bir iki buçukluk ta asansörcüye. Güvey mi girdin alçak? Paraları dağıta savura yazıhaneye geldi mi, bana seslenir:

— Dün hamala verdiğin paranın üstünden ne kaldı Mıstafa?

Ya on kuruş, ya on beş kuruş kalmıştır. Artan parayı eline veririm de, kuruş kuruş sayar. Ara sıra öğle yemeğini yazıhaneye getirtir. Yemek parası beş lira tutsa, beş te garsona bahşiş verir.

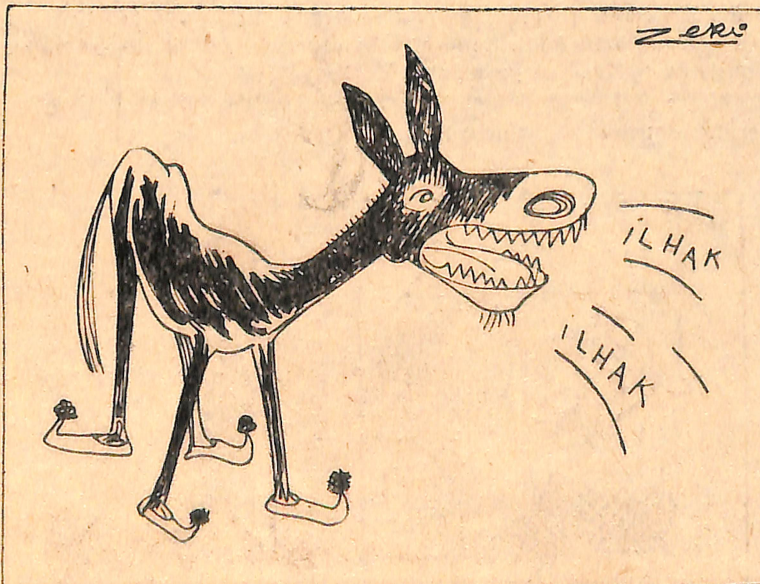
İş adamı olmak kolay değil Müslim Ağa. Bir kere çok dayanıklı olacaksın. Dayanıklı dedimse, yük taşıyacak değilsin. Ağır yük değil, ağır lâf kaldıracaksın. Arkandan yedi ecdadına söğseler, yüze geldin mi, sana söğene, ah canım kardeşim, diye sarılacaksın.

Gurbete çıkmamı bilirsin Müslim Ağa. Burunsuz'un Halil köy kahvesinde, yetim hakkı yediğimi söylemiş. Kulağıma gelince, ulan Halil seni eşek cennetine göndermek farz oldu, dedim. Ben de söğdüm saydım. Köy yerinde lâf durur mu? Her ne dedimse, bir bir Burunsuz'un Halile söylemişler. Ulan onu vurmazsam bana da Halil demesinler, demiş.

Sen olsan ne yaparsın Müslim Ağa. Ya ölmek var, ya öldürmek. Bir kere kahve ortasında, kalabalıkta söz verdik. Dönmek olmaz. Bir daha köyde, pazarda kimsenin yüzüne çıkamazsın. Kaatillik kötü, mapusluk kötü, can desen tatlı. Kendi kendime, oğlum sana gurbet gerek, dedim, vardım İstanbul'a. Ar belâsı, evi uşağı bıraktık, düştük gurbete Müslim Ağa. Bu beyin yanına kapandık. «Yazıhanenin temizliğine, gel git işine, ayak hizmetine bakacaksın» dedi. Ay lık yüz yirmi lira. Başladık işe. Bizim beyin adı Sulhi bey. Yazıhaneye gelen giden oluyor. Koş kahve söyle, diyorlar. Koş taksi çağır, diyorlar. Koş lokantaya garsonu çağır, diyorlar. Ben fır fır koşuyorum. Bir gün yazıhanede beş altı kişi var. Bizim bey, Osman adında birine kızmış. O bey her kimse ona bir söylemediğini bırakmıyor. Herifin ne dolandırıcılığı kaldı, ne hırsızlığı, ne hâşavzurdan pezevenkliği. Bizim bey söğdükçe, öbürleri daha beter söğüyorlar. Bey bir söylüyor, öbürleri bin... Sana bir şey diyeyim mi, ben beye kızdım. Şu kadar kalabalığın içinde bu yapılır mı? Bunlardan biri de gider, herife söylerse. Yerin kulağı var, demişler. Ondan sonra artık, ya herifi vuracaksın, ya benim gibi gurbetlere düşeceksin. Ulan bu bey ne yapıyor? Herifin iler tutar yerini komadı. Derken Müslim Ağa, o kızgınlıkla bizim bey kâğıda kaleme sarıldı. Metin beye bir mektup yazdı. Yazıhanesini tarif etti. «Al bu mektubu götür» dedi. Mektubu Metin beye götürdüm. Onun yazıhanesinde de bir sürü adam. Metin bey, bizim beyin yazdığı mektubu okur okumaz, aman aman, bir başlasın... Aman Müslim Ağa, bizim beyin bir parmaklık yerini komadı, batırdı çıkardı. Kan beynime çıktı. Herifin ekmeğini yiyorum. «Artık yeter!» diyeceğim, söz bana düşmez. Metin bey söğdükçe, öbürleri de coşuyor. Hep birden veriştiriyorlar. Eh, bu lâfların biri kulağına giderse, bizim bey bu herifi sağlam komaz. Allah vere de şurdakiler ağızlarını sıkı tutsalar. Dünya yüzünde namussuzluk bırakmadılar, bizim beye söylediler. Boş bulundum: «Bir cevap verecek misiniz?» dedim. Vay vay vay... Herif bu sefer bana da başlamasın mı? Ulan bir beyin yanına girdikse, herifin alçaklığından bana ne? Bir alçağın vekâletini üstüme mi aldım? Herifin söyledikleri köpeğin önüne atsan yemez. Kendi kendime, nedir bu başıma gelen, dedim, bir Burunsuz' un Halil'in lâfı ağır geldi gurbete çıktık. Çıktım geldim.

Ertesi gün, Metin bey, bizim beye söğerken odasında kaç kişi varsa hepsi bizim yazıhaneye geldi. İçimden, eyvah, dedim, şimdi bunlar ister misin ağızlarından bir lâf kaçırsınlar... Namus meselesi bu, başka işe benzer mi? Aman Müslim Ağa, Metin bey bizim beye her ne çeşit söğdüyse hepsini bire bin katıp yüzüne karşı söylemediler mi? Tam o sırada Metin beyin odacısı da elinde bir mektup içeri girmez mi? Bak şu tersliğe sen. Bizim bey mektubu okudu. Bir coştu. Bizim beyinkinin yanında acaba Metin beyin küfürleri kaç para eder? Odacıyı da bir kovaladı, herif kaçmasa az daha öldürecek... Ondan sonra hep birden başladılar Metin bey için söylemeğe. Biri bırakmadan lâfı biri alıyor. Canım Müslim Ağa, bu Metin denen herifin dünyada yapmadığı hiç bir alçaklık kalmamış.

Aradan bir kaç zaman geçti. Bizim bey, benimle yine Metin beye bir mektup yolladı. Ne görsem iyi Müslim Ağa? Bizimki Metin beye atar tutarken yazıhanede kimler varsa, hepsi orada değil mi? Eyvah, bu işin sonunda bir cinayet var ama, ba kalım kim kimi öldürecek... Metin bey, bizim beyin gönderdiği mektubu okuyunca küplere bindi. Bir de baktım, geçende bizim beyle beraber Metin beye demediklerini bırakmayanlar,

«Konuşan katır..»

şimdi bizim beye söğüp saymıyorlar mı? Bu da yetmez gibi, bizim bey bu Metin beye her ne söylediyse bire bin katıp anlatıyorlar. Aman Müslim Ağa, bu iş bir iki cinayetle temizlenecek gibi değil. Ortalık muharebe meydanına dönecek. (

Derken Müslim bu iş bir zaman sürdü. Metin beyin odacısı bizim beye mektup getiriyor. Ben Metin beye mektup götürüyorum. Metin bey, sanki karşısında bizim bey varmış gibi bana söğüp sayıyor. Bizimki de onun odacısına... O adamlar da bir o yana gidiyorlar, Metin bey den yana oluyorlar; bir bu yana geliyorlar, bizim beyden yana oluyorlar.

Efendiye söyliyeyim, bizimki Metin beyi mahkemeye vermeğe kalktı, alacağı varmış. Metin bey de bizim beyi dâvaya kalktı, asıl onun alacağı varmış. Bir karşı karşıya gelirlerse, birbirlerinin işini bitirecekler.

Günlerden bir gün beyle beraber Sirkeci'den gidiyoruz. Benim elimde paketler var, beyin arkasındayım. Bir de baktım, Müslim Ağa, karşıdan Metin beyle odacısı gelmiyor mu? Bak sen şu belâya. Sen kalk, köy yerinde cinayet işlememek için gurbete çık, burada da bir beyin uğruna kanlı bıçaklı ol. Öyle ya, Metin beyle bizim bey bir birlerini görürlerse kan göğdeyi götürecek. Biz de onların sey rine bakacak değiliz ya... Biz iki odacı da kapışacağız. Bak işe sen Müslim Ağa... Belâ insanı nasıl arar bulur. Gurbete değil, cehenneme gitsen arkandan yetişiyor. Elimi kana bulamak vardı, hiç değilse Burunsuz'un Halil'i vuraydım. Birbirlerini görmesinler de şu belâyı savuşturalım diye beye sokuldum:

— Paketin birini unutmuşuz ,dönelim de alalım bey, dedim.

— Kalsın, yarın alırız, dedi.

— Şu yandan gitsek mi? dedim.

Hiç ses etmedi. İki belâ birbiinin üstüne burunlarının dikine gidiyor. Oldu olacak, gafil avlanmaktansa, ben tetik davranayım, dedim, bıçağa el attım.

— Beni öpen ilk adam sensin....
— Bir ay evvel de bunu söylemiştin...
— Aaaa... O sen miydin?!..

Bizim beyle Metin bey birbirlerine girdiler mi, Metin beyin odacısı bana saldırmadan işini bitireyim, dedim. İkisi karşı karşıya geldiler. Gelmeleriyle birbir lerine girdiler, bir sarılıştılar. Ben durur muyum Müslim Ağa? Ben de odacıya daldım ki paçadan, herifin nefesini keseceğim. Bir de ne görsem, bizim bey:

— Vay Metincim kardeşim, nerelerdesin yahu? demez mi? Metin bey de bizimkinin boynuna sarılmış:

— Caaanım kardeşim, göreceğim geldi... Şükür görüştürene! demiyor mu?

Sen olsan ne yaparsın bre Müslim Ağa? Ben odacıya paça kasnak dalmışım. Nerdeyse herifi yere yıkıp çiğniyeceğim. Kendimi zor tuttum, herifi kucaklayıp havaya kaldırdım. Bizim beyler gibi:

— Vay caaanım kardeşim, nerelerdesin yahu? dedimse de herif bir sersemledi.

Bizim iki bey kolkola girdiler. Sanırsın kırk yıl birbirlerini görmemişler de gurbette kar şılaşmışlar. Bizim bey:

— Metincim mektubunu aldum... derken öbürü:

— Bırak canım, değmez. Gel şimdi yemek yiyelim... diye kolundan lokantaya çekiyor. Bir yandan da:

— Bana haber göndermişsin.. derken, bu sefer bizimki:

— Allaşkına bırak, diyor, söz edilir mi? Gel şurda iki tek atalım.

Birbirlerine ana avrat söğen bunlar değil mi? Hırsızlıklarını, dolandırıcılıklarını sayıp döken bunlar değil mi? Metin beyin odacısına:

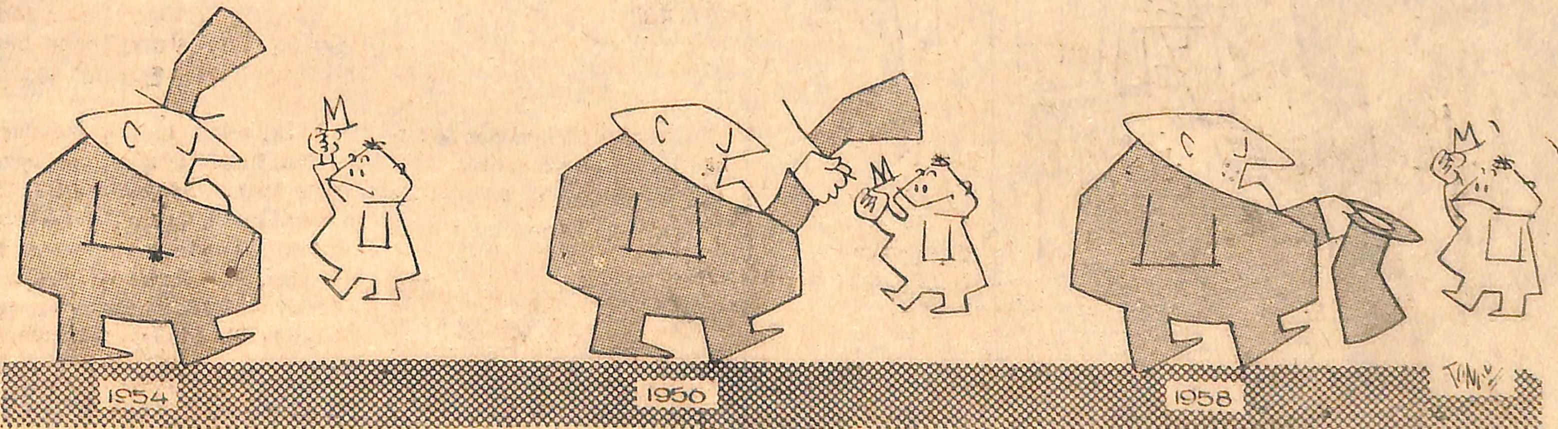
— Bre arkadaş, bu ne iştir? dedim. Bunlar birbirlerine bakacak surat mı bıraktılar.

Odacı:

— Sen yeni mi girdin işe? dedi. Belli acemisin. İş hayatı bu kardeşim. İş adamı olmak kolay mı? İş adamı olunca dayanıklı olacaksın.

Ya işte böyle! İş adamı olmak zor bir iş. Her babayiğitin yapacağı halt değil Müslim Ağa.

Bizim Köylü

Haftanın

Garanti!

Tezgâhtar, dükkândan çıkan müşteriyi patrona göstererek:

— Şu giden adama bir çift 6 dolarlık kundura sattım Ama yanında sadece 1 dolar vardı. Üstünü sonra getirecek.

— Ne yaptın, deli misin? O şimdi bir daha gelmez.

— Nasıl gelmez? Verdiğim ayakkabıların ikisi de sol ayaktı.

Sadaka

İhtiyar serseri şehir civarındaki evlerden birinin kapısını çaldı. Çok öfkelenen evin hanımı kendisine çıkıştı:

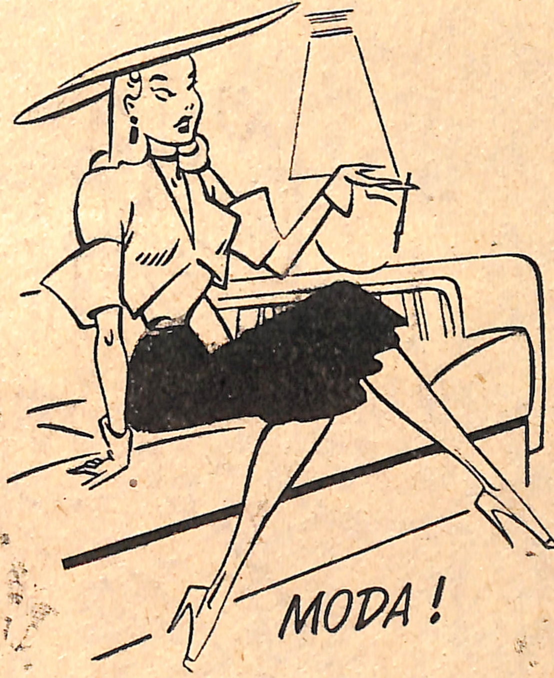
— Böyle dilencilik edeceğinize şehirde bir iş bulup çalışabilirsiniz.

Serseri, kadına hayran, hayran bakarak:

— Evet hanımefendi. Siz de bu güzelliğiniz ve sevimliliğinizle pekâlâ bir filmin baş rolünü oynıyabilirsiniz ama görüyorum ki ev hanımlığını tercih ediyorsunuz.

Kadın tatlı bir gülümseme ile:

— Haydi, dedi, içeri gelin de size yiyecek bir şeyler vereyim.

N.R

BEB

Yurt âşığı bir yurddaş!..

Sayfiyel

Tuzlu su

Hasan Ağanın ayağını fena halde ayakkabı vurmuştu ve müthiş ıstırap çekiyordu. Kasaba doktoruna gidip muayene ettirdi. Doktor, mühim bir şey olmadığını ve ayağını sabah akşam tuzlu suya koyarsa, hiç bir şey kalmıyacağını söyledi. Bunun üzerine Hasan Ağa İstanbul'a gidip bir sayfiye oteline yerleşti ve ertesi sabah eline bir kova alıp en yakın plâja gitti. Plâj bekçisine sordu:

— Denizden bir kova su alabilir miyim?

Adamın saflığını gören bekçi:

— Evet, ama, dedi bir lira vereceksiniz...

Böylece adam kovasını doldurdu, parayı verdi ve otele döndü. Akşam olunca ikinci kovayı almak için tekrar kıyıya geldi.

Bekçi meydanda yoktu. Deniz ise cezir halinde idi ve sabahleyin su aldığı yerde derinlik yarı yarıya azalmıştı.

Hayretle bu vaziyete bakan adam, kendi kendine söylendi:

— Vay canına, herif bugün vurdu parayı.. Amma da iş yapmış ha...

Hararet

Doktor Mrs. Flanagan ile kapıda karşılaştı ve sordu:

— Nasıl, size söylediğim gibi kocanızın hararetini aldınız mı?

— Elbette doktor; komşudan barometresini istedim ve kocamın koltuğu altına koydum. Barometre: «Çok kuru» gösterdi. Bunun üzerine on şişe kadar bira aldım ve kendisine içirdim. Bugün iyileşti ve çalışmağa gitti. (Amerikan)

Ne hakem!

İki erkek kardeş, babalarından kalan araziyi paylaşamıyorlardı. Aralarındaki münazaa uzadı, uzadı en sonunda hakeme müracaat zorunda kaldılar. İddialarını ve şikâyetlerini dinleyen hakem, sonunda şöyle bir karar verdi:

— Biriniz araziyi ikiye böleceksiniz, diğeri de, istediği parçayı ilk olarak seçme hakkına sahip olacak.

(Kanada)

dili!..

Fıkraları

Mühim bir şey yok!

Eski akşamcılardan biri, kan muayenesi yaptırıyordu. Tahlil bitince heyecanla doktora sordu:

— Peki, netice nedir doktor?

— Mühim bir şey yok; analizin gösterdiğine göre, alkolü nüzde bir miktar da kan mevcut.

Teksaslı

Cennetin kapısındaki bekçi yeni gelene sordu:

— Sen nereden geliyorsun?

— Teksastan.

Bekçinin yüzü asıldı:

— Teksastan ha... Buyur gir, gir ama, korkarım ki burayı pek beğenmiyeceksin.

Yemek listesi!

Kadın hiddetle kocasına dönerek:

— Artık, dedi, kızlara böyle yiyecek gibi bakmaktan vazgeçmelisin. Evli olduğunu unutma.

Adamcağız:

— Karıcığım, diye cevap verdi. İnsan perhizde olabilir ama bu, yemek listesine bakmasına mani değildir ki

Mahzuru var

Delikanlı gece yarısı ayrılırken, kızı öpmek istedi. Bunun üzerine kız itiraz etti:

— Olmaz,. Beni daha hiç kimse öpmedi, sen de öpemezsin.

— Ne mahzuru var sanki.

— Ne mahzuru var olur mu? Sonra sabahleyin başım ağrıyor.

Keskin göz!

Göz doktoru, yeni camları takıp hastasına sordu:

— Bunlarla daha iyi görüyorsunuz değil mi?

— Evet, daha iyi.

— Gözünüzün önünde uçuşan benekler n'oldu?

— Onları da daha iyi görüyorum şimdi.

(Alman)

Sinek!

Bir İngiliz, bir İrlandalı ve bir de İskoç, oturmuşlar bira içiyorlardı. Civarda ise pek çok sinek vardı ve bardaklarına birer sinek düştü. Bunun üzerine İngiliz birasını yere döktü, İrlandalı bir kalem alıp sineği çıkardı ve birayı içti. İskoçyalı ise sineği çıkardıktan sonra iyice sıkıp birayı bardağa akıttı ve ondan sonra içti.

(İngiliz)

Ayyaş köpek

Barın kapısı hızla açıldı ve içeri bir köpek girdi. Fakat yerde yürüyeceğine, duvara tırmanmağa başladı, sonra tavanda yürüdü, ve öbür duvardan aşağı inip Barın önüne geldi.

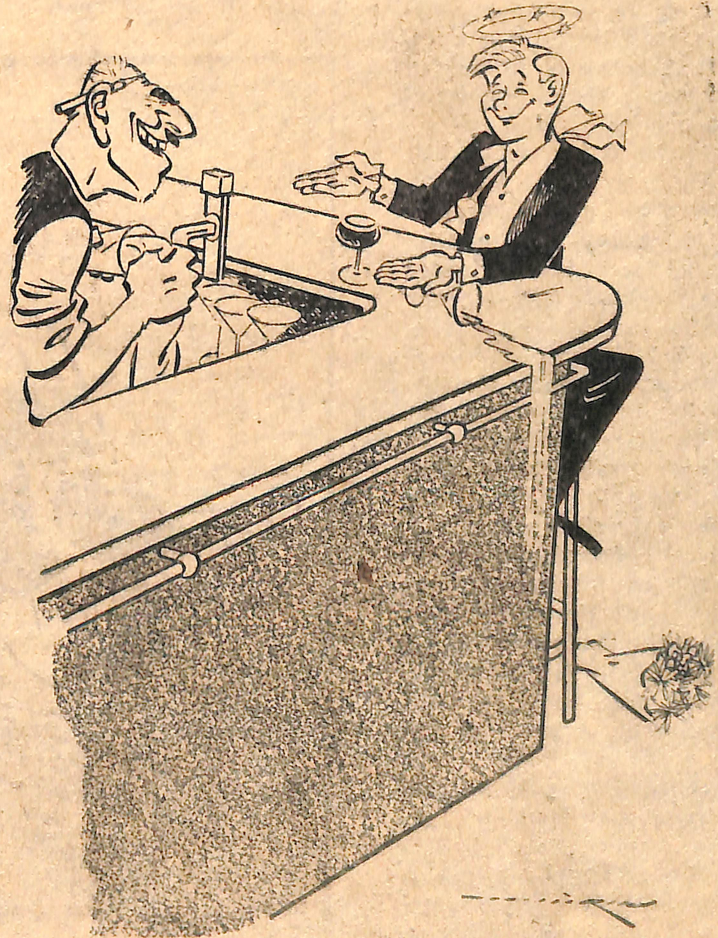
Barmen derhal bir bardak çıkardı, içine viski doldurdu; köpek bunu bir dikişte içti, sonra yine duvarı ve tavanı takiben öbür duvardan indi ve çıkıp gitti.

Bunu, hayretler içinde seyreden bir müşteri, barmene dönüp:

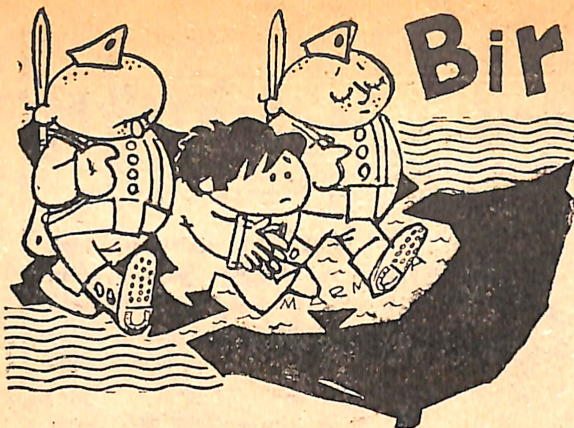
— Yahu, dedi, bu ne kadar acayip bir şey. Üstelik de hiç hayret etmediniz.

Barmen başını salladı:

— Nasıl hayret etmem... Demindenberi kendi kendime soruyorum, her zaman cin içerdi, bugün neden viski içti acaba diye...

Damat — Yahu, ben bu akşam bir yere gidecektim galiba?..

Bir Sürgünün Hatıraları

Satılık battaniye

Yazan :
AZİZ NESİN

— 8 —

LAPA lapa kar yağıyor. İstanbul'dan iki üç kere onar, yirmişer lira geldi. Durumumu yavaştan anlayanlar oldu. Ne kadar saklasan ağızdan ağıza duyuluyor. Her akşam karakola imzaya gidiyorum. Bir imza defterim var. Her gün defterime bir imza atıyorum. Bizim imzamız da işte böyle yerde geçiyor.

Geldiğim günden beri, iyi kötü, küçük büyük demeden bir iş arıyorum. Bir sınıf arkadaşıma rastladım. İyice bir memur. Ben den ürkmesin, korkmasın diye durumumu yavaş yavaş, alıştıra alıştıra anlattım.

— Nerde kalıyorsun? dedi.

— Otelde.

— Nerde yemek yiyorsun?

— Lokantada.

— Olmaz öyle şey. Senin hiç aklın yok mu? Sen sürgün müsün, yoksa turist mi? Allah Allah, şuna bak, otelde kalıyormuş. Lokantada yiyormuş. Senin neyine otel, lokanta birader. Sen şurada kenar bir yerde yirmi, beş, otuz liraya bir oda tut. Mangal al, kömür al, ufak tefek kap kacak al. Kendi yemeğini kendin pişir.

Eşe dosta akıl vermek bize özge. Akıl vermeğe bayılırız. Karşımıza biri çıksın da, aman şuna iyi bir akıl verelim diye yolları gözleriz. Akıl vermeden yana bizim kadar cömert insan var mı?

Şuna bak, kirayla oda tutmalıymışım, ocak, kömür almalıymışım, kap kacak almalıymışım. Böyle daha ucuza gelirmiş. Bunları hiç utanmadan, kendisinden başka kimsenin aklına gelmez doğrular diye söylüyor.

Zenginler, fakirden ucuza yaşar. Neyle ev tutarsın, nasıl kap kacak alırsın? Her gün iki lira, üç lira bulup buluşturmak, bir kere toptan elli lira bulmaktan kolaydır. Ama sonunda daha pahalıya gelir. Arkadaştan akıl aldık.

Kar yağıyor. Karnım aç. Oda soğuk. Otele dört günlük borcum var. Odaya baktım, durdum. Birden gözüme battaniye ilişti. O zaman on yıllık battaniye. Öyle de hor kullanmışım, üstünde tüy kalmamış, dökülmüş. Şu kahve rengi battaniye kaç yıl kahrımı çekti. Anadolu'yu yıllarca bir baştan bir başa, bir boydan bir boya hep beraber gezdik. Yatak dengime sargı oldu. Evimin çıplak döşemesine kilim oldu. Yatağıma battaniye, odama örtü oldu. Bursa'ya gelirken de bir kaç parça çamaşırımla, kitaplarımı ona sarıp sarmalamıştım. İki elimle açıp, battaniyeyi pencereye doğru ışığa tuttum. Battaniyem kevgir olmuş.

Başka türlüsü yok, ayrılacaktım battaniyemden. Ama içimde bir ezinti vardı Onca maldan, onca arkadaştan, evden, ocaktan ayrılmışım; ama sürgün ilde eski battaniyeden ayrılmak bana koydu. Eskici beş lira vermez, eski bir battaniye beni içlendirsin...

İstanbuldaki Bitpazarı'na benzer, burada da bir Batpazarı olduğunu duymuştum. Eski eşyalar alınır satılırmış. Nerde olduğunu önceden sormadım. Şimdi sormaya da utanıyorum. Battaniyemi satacağımı ya bir anlayan olursa... Bursa ne kadarlık yer, elbet geze dolaşa bulurum Batpazarını... Emekli battaniyemi kat kat katladım. İyice gazetelere sardım sarmaladım. Sicimle de bağladım.

Çocukluğumuzdan beri ne pis kalıpların içinde yetişmişiz. Kolumun altındaki pakette sanki battaniye yok, kesilmiş, parçalanmış insan vücudü var. Biri görecek, görür görmez de paketin içinde eski battaniye olduğunu, aç kaldığım için satmaya götürdüğümü anlayıverecek. İnsan bir malı çalsa, böyle korkmaz. Yüreğim titreye titreye otelden çıktım. Kâtip selâm verdi. Adamın yüzüne bakamadım. Bu selâm, «dört günlük otel borcun var haa» demek gibi geliyor. Koltuğumun altında gazete kâğıdına sarılı paketi gören kâtip, arkamdan koşup yatağıma bakmıştır; yatak takımları tamam mı diye...

Sokağa çıktım. Kar durmamacasına lâpa lâpa yağıyor. Paketin üstüne düşer düşmez karlar eriyor, gazete ıslanıyor.

Bursa'nın kapalı çarşısına sap tım. Oradan yan sokaklara girdim. Bursanın alt yanını, üst yanını bütün dolaştım. Eski alınıp satılan Batpazarına benzer bir yer yok. Açlıktan, yorgunluktan öldüm. Kimseye:

— Batpazarı nerde? diye soramıyorum.

Anlayıverecekler. Anlasalar ne olur, ne çıkar? Öyle söylemeyin. Başınıza gelmediyse anlamazsınız bunu.

Karlar, battaniye sarılı gazetenin üstüne düştükçe, gazete ıslandı, yırtıldı. Battaniye yer yer gazetelerden pırtladı. Görünmesin diye pardesümün altına koyuyorum, olmuyor; çıkarıyorum, olmuyor. Paketin gazeteleri liğme liğme dökülüyor. Ben Bursa'nın sokaklarında Batpazarı'nı arıyorum. Bir geldiğim yere bir daha geliyorum. Fır dönüyorum koca Bursa'yı. Arada atladığım bir ara sokak kalmasın diye, bir gidip bir geliyorum. Batpazarı yok. Kar hiç dinmez. Battaniyenin üstünde gazete diye bir şey kalmadı. Yalnız sicimlerle sarılı bir eski battaniye. Kar suyunu çeke çeke ıslandı, ağırlaştı da battaniye. Bildiğim bütün küfürleri sayıp döktükten sonra, yeni küfürler icadına başladım. Kime, neye, neden küfrettiğim belli değil.

Başımda şapka da yok. Saçlarımda eriyen karlar, ensemden içeri süzülüyor. Hava kararmaya başladı. Ben de Batpazarı'nı bulmaktan, battaniyeyi satmaktan umudumu kestim.

Kendi cenazemi kendi omuzlarımda taşıyorum, işte öyle otele döndüm. Tam otelin kapısından içeri girerken, bana:

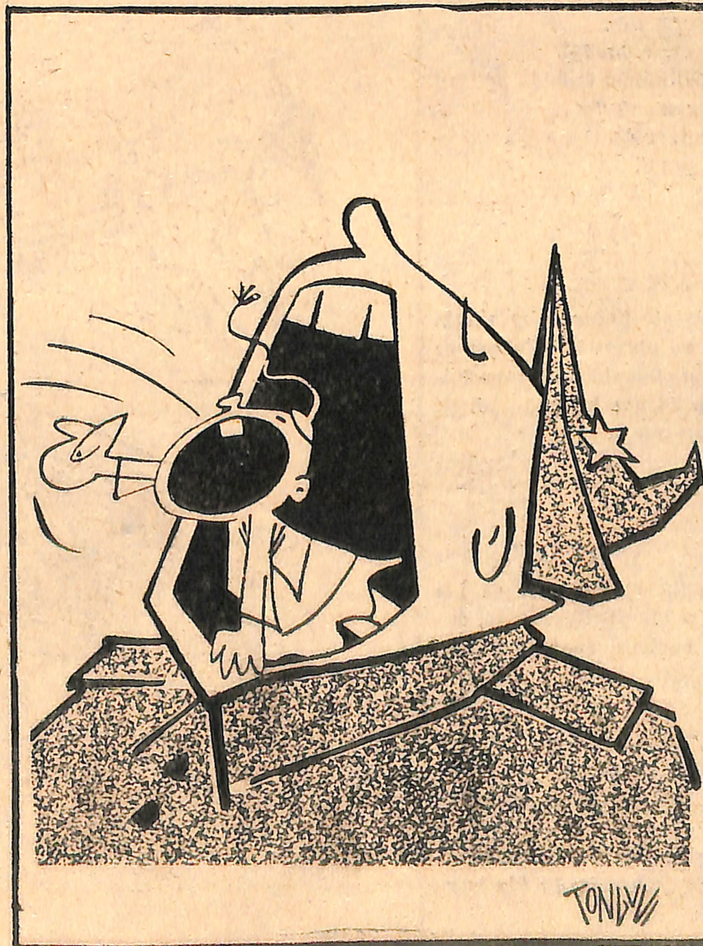
«Bir oda kirala, kap kacak al!» diye akıl veren arkadaşı gördüm.

— Ne o elindeki? dedi.

— Bir battaniye satın aldım, dedim.

Oteldeki odama çıktım. Islak battaniyemi karyolaya yaydım. Bir sevindim, bir sevindim. İyi ki şu Batpazarını bulamadım da battaniyemi satamadım. Ya satsaydım... Bir şeyim eksilecek, kopup gidecekti. Bu eksilen battaniye değil, içimden bir şey olacaktı. Sevindim...

Yunanistan, Moskova ağzını kullanıyor!.. **(Gazeteler)**

Hakkı var

Saat, sabahın ikisiydi. Sarhoş bir adam evin kapısına hızlı hızlı vuruyordu.

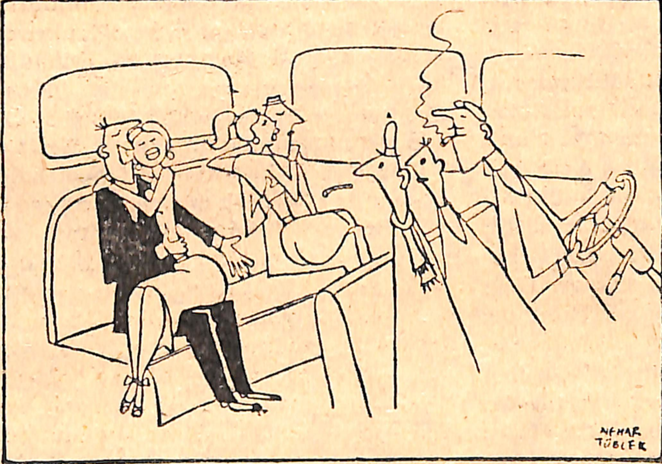
Derken yukardan bir pencere açıldı ve ev sahibi hiddetle bağırdı:

— Bu ne rezalet gece yarısı, yanlış kapıya vurduğunu görmüyor musun? Sarhoş cevap verdi:

— Ne biliyorsun yanlış kapıya vurduğumu, belki sen yanlış pencereden bakıyorsun!

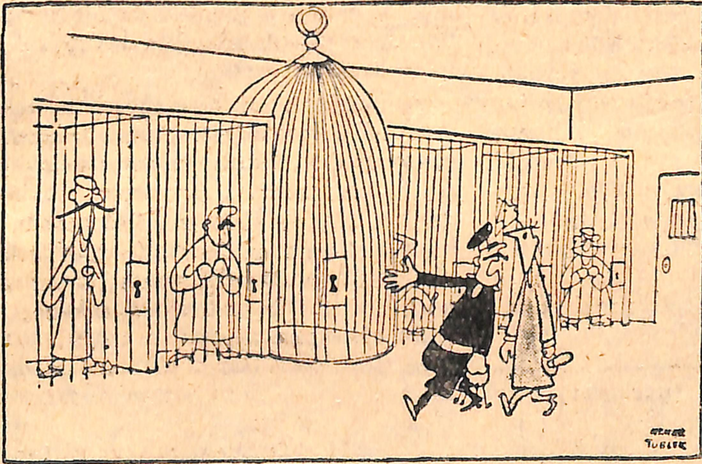
NEHAR TÜBLEK

Dolmuşların arka tarafına üç yerine dört yolcu alınabilecek!... (Gazeteler)

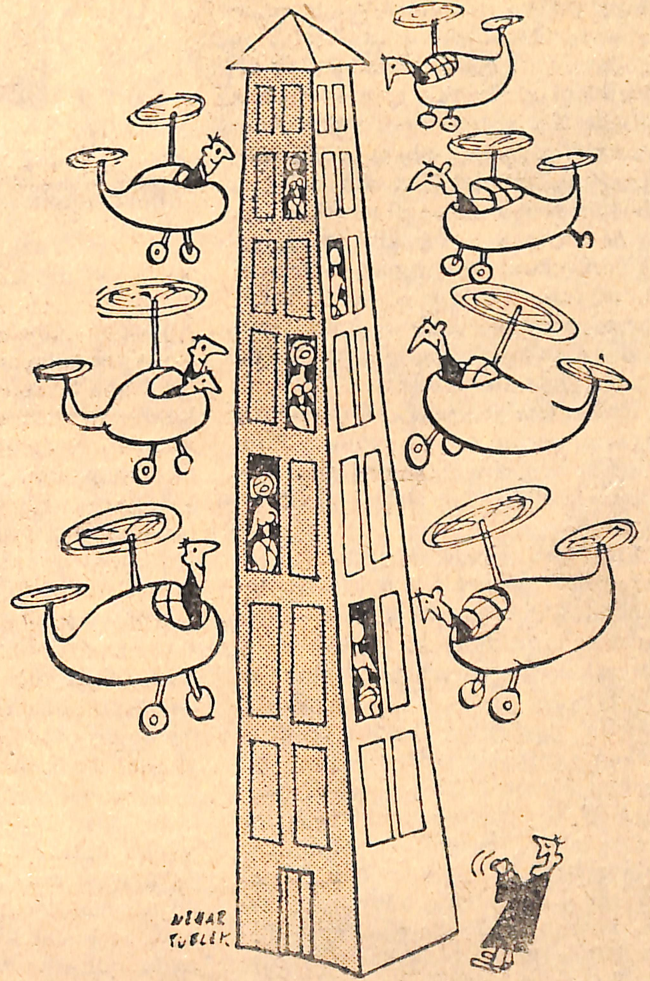
— Daha iki kişilik yer var şoför efendi!..

Modern cezaevleri yapılıyor... (Gazeteler)

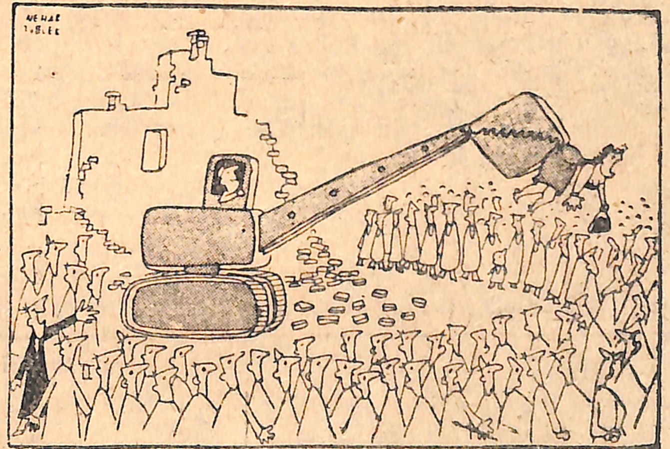

— Burası da Sülün Osmanın hücresi!..

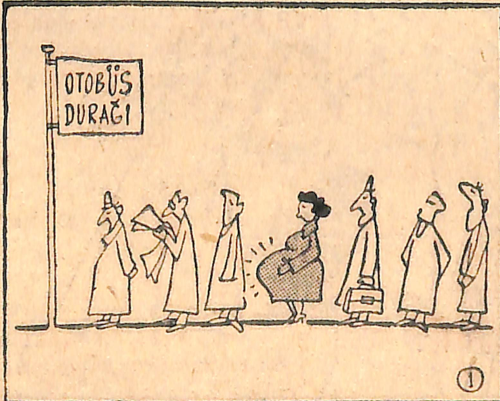
Bir Amerikalı Helikopter satmak istiyor!.. (Gazeteler)

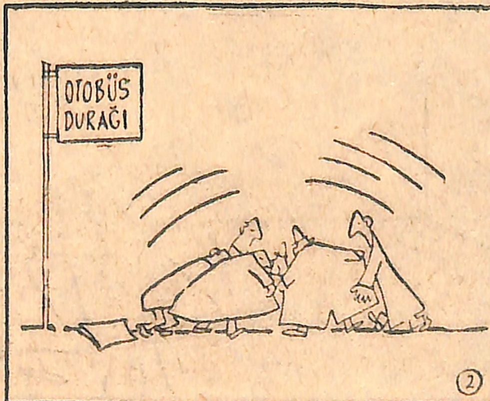

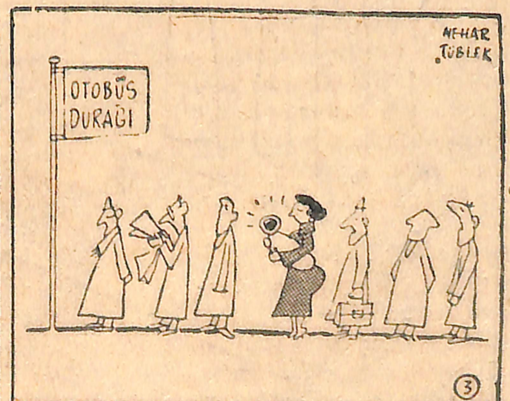
— Bu gidişle satış rekorunu kıracağım galiba!..

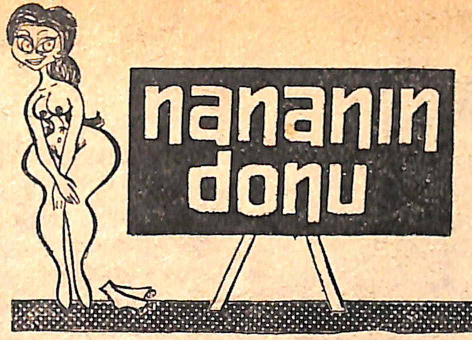
— Makinist mi? Seyirciler arasında kaynanasını görmüş!..

YAZISIZ!..

Yazan: BİR YAZAR

ŞÖHRETE erişmek zor bir iştir. Hollywood'lu yıldızlar bu uğurda neler yapıyorlar, gazetelerde okuyoruz. Bu numaraların en belli başlısı, üne erişmek isteyen bir yıldızın her hangi bir toplulukta, bir punduna getirip don-gömlek soyunmasıdır. Bunun türlü yolları vardır. Yıldız, ya da yıldız adayı, yarı beline kadar çıplak tuvaletinin eteğini sürüyerek giderken, daha önceden haberli birisi yıldızın eteğine basar, basmasiyle, pazartesi sabahı açılan dükkân kepengi gibi tuvalet fora olur, yıldızın çıplak vücudü kabak gibi, -affedersiniz- tabak, hem de kaymak tabağı gibi ortaya çıkıverir. Yıldız utanır gibi yapar. Sağa sola kaçar ki, seyirciler arasında daha görmeyenler varsa, onlar da görsün... Ondan sonra oraya önceden çağırılmış gazeteciler bu olayı bütün gazetelere bildirirler. Bir gün içinde kızcağız üne kavuşur. Gazetelerde resimleri çıkar, herkes ondan konuşur. Film şirketleri de hemen onu angaje ederler. İşin doğrusu, bu olayı da film şirketi hazırlamıştır.

Kan Film festivalinde genç kızların göze batmak, üne kavuşmak için kabuğu soyulmuş badem gibi nasıl çırılçıplak dolaştıklarını gazetelerde okuduk. Bu bakımdan kadınların erkeklere göre şansları daha açıktır. Bir erkeğin paçasına basıp, ayağından pantalonu düşürülse, herif meşhur olayım derken rezil olur. Affedersiniz, bir kadının saçını başını değil de başka yerlerini göstermesi, üne kavuşmasının en kolay yoludur. O yüzden don çok önemlidir. Bu önemi anlayan bir şair bundan bir iki yıl önce çıkardığı şiir kitabının adını «Marikanın Donu» koymuştu. Böylece az çok ilgi toplamıştı. Kibar olsun diye fransızcası söylenilen, külot denilen don, gömlek, elbise, etek gibi öteki çamaşırlara benzemez.

Bizim bir Nana'mız var ya... Bir zaman da müslüman olmuştu. Nana'nın müslüman olması, Agop'un müslüman olmasına benzemez. Agop müslüman olmaya kalktı mı, sünnetçi elinde keskin bir kasap bıçağiyle başına dikilir. Nana için böyle bir din ameliyatına, vücudünden islâmlığa aykırı bir parçanın koparılmasına lüzum yok.

İslâm olduktan sonra bu Nana Türk göbeğini temsil etmek için Paris'e gitti. Paris neresi? Dünyadaki yetmiş iki buçuk millet kadınlarının göbeklerini, marul göbeği gibi ortaya serip göbek yarışı ettikleri yer. Anlaşılan göbekten iyi anlayan Frenkler, Nana'nın göbeğine o kadar aldırış etmemişler. Nana bu sefer ortadan kayboldu, üç gün kimselere görünmedi. İntihar etti, dediler. Kaçırdılar, dediler. Hep bunlar üne erişmek numarası.

Zavallı Nana'mız Paris'te söktüremedi; baba yurduna döndü. Şimdi gazetelerimizde Nana için yeni bir haber okuduk. Manisa'da dansederken... Bilirsiniz ya, Nana çok kıvrak ve kıvırarak danseder. Bu kadar kıvırmaya don dayanamamış, düğmeler çözülmüş. Elhak çözülür. Düğmedir bu... O kadar kıvraklığa demir olsa dayanmaz. Düğmeler de çözülür, keseler de, yürekler de, dizlerin bağı da!...

Gazete; «Külotunun düğmeleri çözülen Nana, seyirciler karşısında çok müşkül vaziyette kalmıştır» diyor. Düğmelerin çözüldüğüne inanalım, ama Nana'nın müşkül vaziyette kaldığına inanamayız. Nana bu... Şimdiye kadar kim bilir ne müşkül vaziyetlerde kalmıştır da, pîr aşkına yine altından kalkmıştır.

Külotunun düğmeleri çözülen Nana'yı strip-tiz yapıyor diye adliyeye götürmüşler, suçüstü mahkemesine vermişler. Nana:

— Ben strip-tiz yapmadım, külotumun düğmeleri çözüldü, demiş. Bu da yerinde bir lâf... Şimdi düşünelim, çok büyük bir futbol maçında, sizin tuttuğunuz takımın santrforu, karşısındakileri kıvırdı, kıvırdı, tam kaleye topu dehleyeceği sırada, o zorlamayla külotunun, donunun, şortunun, her neyse birden düğmesi, lâstiği koptu. Hemen santrforu yakalayıp:

— Sen strip-tiz yaptın! diye mahkemeye mi vermeli.

Leylâ-Mecnun hikâyesini bilirsiniz. Bu hikâyenin sonunda Leylâ ile Mecnun, türlü maceralardan sonra birbirlerine kavuşurlar, gerdeğe girerler. Girerler ama, Mecnun Leylâsına kavuşmasın diye, Keşiş Leylâ'nın elbiselerini büyülediğinden, bir türlü Mecnun Leylâ'nın düğmelerini çözemez. Üst baştaki düğmeyi çözer, alttaki düğmeyi çözerken, Allahın hikmeti, üstteki düğme kendiliğinden iliklenir. Zavallı Mecnun sabaha kadar uğraşır, didinir, kan ter içinde kalır, bir türlü Leylâ'nın düğmelerini çözemez. Bir gözünüzün önüne getirin. Ne zor bir durumdur. Rezalet canım... Allah hiç bir erkeğin başına vermesin, düşmanım bile olsa... Çözersin çözersin, düğmeler kendiliğinden iliklenir. İnsan deli olur. Bu Mecnun'a da bedavadan Mecnun dememişler.

O zaman şimdiki gibi kadınların altı yıl evli kaldıktan sonra kızoğlankız çıkması modası da yok. Kadınlar da, erkeklik vazifesini yerine getiremiyor diye kocalarını mahkemeye vermeye alışmamışlar. Öyle bir zaman... Mecnun'a mı acırsın, Leylâ'ya mı? Sabah olsa, bakacaklar ki Leylâ, kalıp gibi, akşam nasıl gerdek odasına girmişse öylecene duruyor. Mecnun'un suratına:

— Tuuu senin erkekliğine, daha kızın düğmelerini çözemedin, yazıklar olsun! diye tükürecekler.

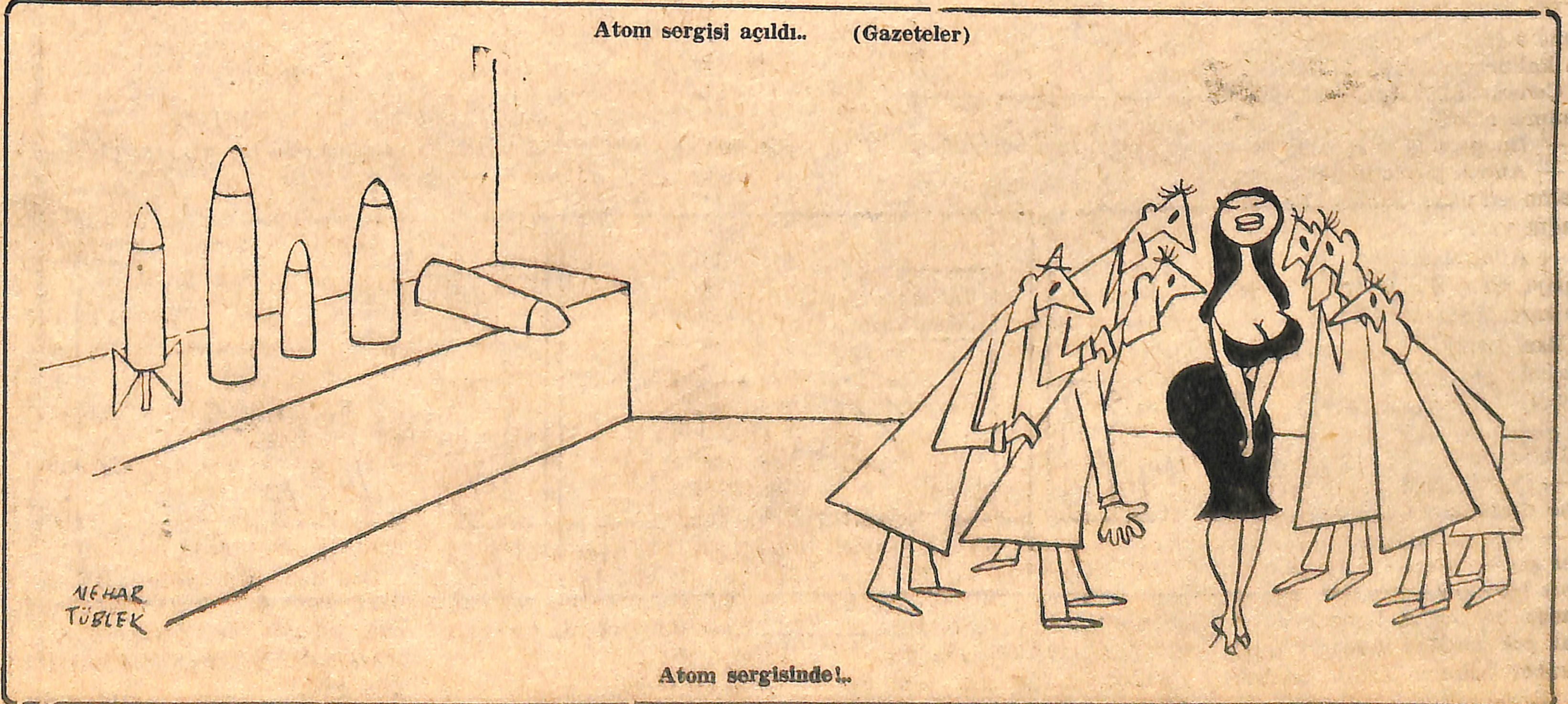
Ölümden beter. O zaman da erkeklik daha ölmemiş. Bunun üzerine Mecnun, ateşinden yana yana kül olur, gider.

Demek ki, Leylâ'nın zamanındaki düğmeler de, iplikler de sağlammış, ne çözülür, ne kopar cinsinden. Şimdikiler öyle mi? Şimdi her şey gibi, iplikler de, düğmeler de, erkekler de hem çürük, hem gevşek. Nana ne yapsın?

Leylâ'nın düğmeleri bir türlü çözülmezmiş, Nana'nın düğmeleri de bir türlü iliklenmiyor. Çürük te ondan. İki kıvrak harekette kopuveriyor!

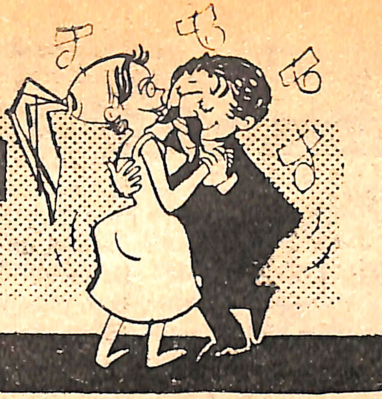
Suçüstü mahkemesinde Nana haklı görülmüş, beraet etmiş. Nana'nın beraetine çok sevindik. Yalnız merakımızı çeken bir nokta var; acaba düğmelerin çürüklüğünden mi Nana.nın donu düştü, yoksa başka bir sebepten mi? Çünkü bilirsiniz, dilimizde bir söz vardır: Alışmamış yerde don durmaz, derler. Eğer böyleyse, zavallı Nana, ömrü oldukça strip-tiz'den kurtulamıyacak!

Atom sergisi açıldı.. (Gazeteler)

Atom sergisinde!..

KIRKINCI YIL

Yazan : **Giovanni Guareschi**

Çeviren : **Adnan BENK**

O gün çocuklar evde değildi; Margharita, bu fırsattan faydalanmak istediğini, gidip bir yerde ğleneceğini söyledi.

— Bu akşam eğlenmek istiyorum, hem de tek başıma. Gidip dansedeceğim.

Tek başına dansedemiyeceğini anlattım. Ancak gösteri yapanlar tek başına danseder, bu da bir çoluk çocuk anasına yakışmaz, dedim. Bu sözüm üzerine düşüncesini açıkladı. «Tek başına» derken, «bensiz» demek istermiş.

— Sen yanımda olma da, ne olursa olsun, Giovanni, dedi. Su ratını görmekten bıktım artık. Surat değil bu, bir kâbus, bir Damokles suratı.

— İyi eğlenceler, dedim. Ben de sinemaya giderim.

— Nereye gidersen git, fakat önce beni gazinoya bırak. Gece tek başıma sokağa çıkmak istemem. Sonra da uğrar beni eve getirirsin. Hoş, orada beni eve getirecek erkek bulurum ama, güvenim yok, belki kaçırırlar.

Margharita'yı gazinoya götürdüm, fakat sinemaya gideceğim yerde, uzaktaki masalardan birine oturdum, büyük bir saksıyı siper aldım: Bütün gazinoyu görünmeden gözetliyebiliyordum.

Bir dans, bir dans daha, bir dans daha... Margharita'yı kimse kaldırmıyordu.

Çenesi düşük bir delikanlı yanıma çöktü:

— Bu gece iş yok, dedi.

— Amma yaptınız ha! dedim. Bakın erkeksiz gelmiş bir çok kadın var!

— Allah korusun! Şu dört karıyı mı söylüyorsunuz? Hepsi de kart: En genci kırklık!

Bazı kırklık kadınların, yirmisinde genç kızlara taş çıkartacak kadar çekici olabileceğini söyledim.

Delikanlı:

— Doğru, dedi, fakat iş öylesine düşmekte!

— Hemen anlaşılır, dedim. Her şeyden önce dikkat edeceğiniz bir nokta var: Tek başına oturan bir kadın için zarif olmak çok zordur. Birkaç kişiyle beraber bulunan kadın, bu işin altından kolaylıkla kalkar: Her söze güler, sigara içer, şarkılar mırıldanır, öfkelenir, kahkaha atar, ya da, tam tersine dalgınlaşır, kendi içine çekilir, ilgi uyandırır. Fakat, tek başına gelen bir kadın yalnız kendine güvenmek zorundadır. Kendine hâkim olmalı, yalnızlığını değerlendirmeyi bilmelidir; akıllı kadın, kibar kadın böyle durumlarda anlaşılır.

Benim coşkunluğuma kapılan delikanlı, etrafa yeni bir gözle baktı.

— Şu karı, dedi, besbelli, anadan doğma kaz, kuru çiroz tipinden; hani ekşimiş, takır takır ihtiyar kızlar vardır ya onlardan; eminim, bacakları alçılanmış gibi, dimdik danseder. Haline bakın şunun!

Dalları araladım:

— Şu yeşilli şişman sarışın mı?

— Hayır, daha solda, çiçekli elbisesi var, çantası da kucağında. Gördünüz mü?

Evet, görmüştüm. Zavallı Margharita! Delikanlının târifine ne kadar da uyuyordu.

Oğlan:

— Yuuu, diye haykırdı, masanın altına bakın. Kundurasını çıkarmış; zavallı moruk, herhalde nasırı var!

— Bana o kadar da kötü görünmedi, dedim. Yerinizde olsam, bir denerdim. Ne kaybedersiniz? Hoşunuza gitmezse, danstan sonra bir daha semtine uğramazsınız.

— Hiç canım çekmiyor; ne zaman böyle bir işe kalkıştıysam, başım belâya girdi.

Gazinoya tek başına gelen iki, üç kadın arasında kıyaslamalar yaptık, delikanlı birinde karar kıldı. Margherita hâlâ yerinde oturuyordu.

Delikanlıda gidiş, o gidiş, bir daha dönmedi. Uzaktan, bir iki kere bana ürkek ürkek baktı, sonra gözden kayboldu.

Vakit gece yarısına geliyordu, benim zavallı «kuru çirozum» da hâlâ masa altında çıplak ayağını sallıyordu. Arkasında, gençliğimin hayalini görür gibi oldum, birden içim burkuldu.

Yerimden kalktım, yeni gelmiş gibi Margharita'nın karşısına çıktım.

— Eh, son dansa yetiştim galiba, dedim; yoksa başkasına mı söz verdin?

Margharita tek kelime söylemeden kalktı, kundurasını giydi.

— Bak hele! dedim, tek dans kaçırmadığın nasıl da belli! Ayakların şişmiş!

Ezik bir sesle:

— Evet, dedi.

— Yarın bacakların ağrırsa görürsün sen!

Bir iki yutkundu, gülümsemeğe çalıştı:

— Adam sen de! dedi, insan gününü gün etmeli!

Son dans: Strauss'un valsi ve kırk yaşın öcü. Tarihi filmlerdeki subaylar gibi dönüyordum, Margherita da gençliğim hayali gibi hafifti.

Her Milletten Bir FIKRA KARİKATÜR

Asalet!

O akşam tanıştığı genç leydi Joe'ya o kadar öğündü ki berikine fenalık bastı. Bir ara kadın kırıtarak:

— Benim, dedi, ecdadım o kadar tanınmış ve asildir ki taaa... II. William'a dayanır.

Joe dayanamadı:

— Yok canım... Nerede ise ecdadınızın tufanda, Nuh ile ayni gemide olduklarını söyliyeceksiniz.

— Ne münasebet? Onların kendi gemileri vardı...

(İngiliz)

Yazısız *(Alman)*

— Saçınız mı kesilecek?

(Fransız)

Balinalı sandviç

Bir mezecinin vitrininde şöyle bir ilân vardı: «Her çeşit sandviç yapılır. Yeter ki siz isteyiniz.»

Bunu gören bir müşteri, içeri girdi ve tezgâha yanaşarak:

— Ben dedi, bir balinalı sandviç istiyorum.

Tezgâhtar biraz düşündü, sonra müşteriye dönerek:

— Biraz bekleyin, dedi. Patronla konuşayım.

Gitti ve biraz sonra geldi:

— Patron çok müteessir.. Fakat bir tek sandviç için bir balinayı kesemem, diyor.

(Alman)

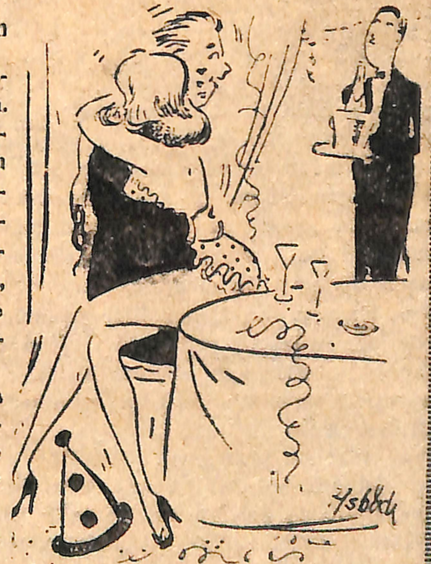
Sahradaki mayolu adam

Sahradaki bölüğün kumandanı askerlerden birini 200 Km. ilerdeki bir mevzie vazifeli olarak gönderdi. 4 gün yürüyen asker, en sonunda uzakta çölün ortasında tahtadan yapılmış bir kule gördü. Önce serap sandı, sonra yaklaşınca, serap olmadığını ve üzerinde mayolu bir adamın oturduğunu farketti. Adama seslendi:

— Hey... Çölün ortasında böyle mayo ile ne yapıyorsunuz? Denizden kilometrelerce uzakta olduğunuzu bilmiyor musunuz?

Adam, eliyle güneşin altında yanan kum tepelerini gösterdi:

— Biliyorum tabii, dedi. Ama bukadar güzel plâj da nerde bulunur? (Fransız)

— Teşekkür derim, şampanyaya hacet kalmadı artık!..

(Avusturya)

Yazan
Ercüment Ekrem Talu

— 17 —

Meşhedinin hıçkırıktan boğazında tıkanan sesi buna bir cümle daha ilâve etti:

— Elveda Elyan hanım! Zindebâd!..

MANKEN PİS

Belçika'ya gitmiş olanlar, ahalisi palavrada ve şakada İranla Marsilya'dan aşağı kalmayan bu memleketin idare merkezinde, başka yerde olsa umumî ahlâka aykırı diye kanunî takibat yapılmasına yol açacak olan pek meşhur bir heykeli elbette hatırlarlar.

Brüksel'in en işlek caddelerinin birleştiği yere dikilen bu heykel, abdest bozan bir çocuğu gösterir. Şu farkla ki, çıkardığı idrar değil, sudur. Her gün, kadın, erkek, çocuk, yüzlerce halk (Manken-pis) adiyle anılan bu edepsiz heykelin dibine gelir çalgı dinlerler.

Bu ismin verilmesine sebep şudur: «Manken» yapma adam, «pis» frenkçe abdest etmek mânasına gelen «pise» mastarının şimdiki zamanıdır. Bu mânasız âbideyi oraya kim ve niçin dikmiş? Bu ciheti öğrenemedim. Bildiğim bir şey var, Belçikalılar bununla iftihar ederler. Brüksel yadigârları satan dükkânlarda, turistler için bunun küçük modelleri vardır. Memleketlerine gelen yabancılara yerliler sorar:

— Manken pis'i gördünüz mü?

Hülâsa, bu sidikli bebek, Mısır'da Ehramlar, Roma'da San Pietro, Pekin'de Çin Seddi, Paris'te Eyfel Kulesi, Atina'da Akropol gibi milletin övündüğü eserlerdendir.

Tren bizi Brüksel'e gece yarısı attı. Bereket versin ki, Belçika'nın bu kısmında fransızca umumî dildir. Bu sayede derdimizi anlatabildik. Yiyecek yemek, oda ve yatak bulduk.

Bizi otele götüren arabada yolda giderken, Manken pis'i, uzaktan Meşhedi'ye gösterdim.

— Bu, nedi? diye sordu.

— Yarın sabah, gündüz gözüyle ne olduğunu görürsün! cevabını verdim.

Otelde ne bulduksa, onunla karınlarımızı doyurduk. Ben Torik'i bir kenara çekip bir hayli nasihat verdim. Uslu durmasını, Fransada ve Montekalo'da yaptığı münasebetsizlikleri tekrar ederse, kendi elimle polise teslim edeceğimi kat'î bir şekilde söyledim. Torik'in seviyesindeki adamların kendilerine göre bir iyi tarafları vardır. İyilik de onlarda kuru olur. Aslında fena mahlûklar değildirler. Onlara nasihat etmenin de, onları azarlamanın da yolu vardır. Bunlara dikkat edilirse, iyi karşılarlar. Kendilerine söylenecek sözler ukalâca olmamalıdır. Ben Necmi ile konuşmamda bu noktalara dikkat ettiğim için, onun üzerinde derhal umduğum tesiri yaptı. İki elime birden sarılarak:

— Peki, bey ağabeyciğim! dedi, insan gibi otururum, hiç falso etmem. Sen emret ben öleyim!..

— Aferin Necmi!

O gece yorgunlukla deliksiz birer uyku uyuduk. Sabahleyin, hepimizden erken davranan yine ben oldum. Otelin altındaki kahvede çayımı içiyorken, arkadaşlar geldiler. En evvel söze başlayan Torik oldu.

— Beybaba! dedi; hazır şuraya gelmişken, bizi biraz gezdir. Barim uğradığımız memleketlerin ötesini berisini görmüş olalım ki İstanbul'a döndüğümüz vakit, soranlara anlatalım:

— Olur. Haydi, buyurun! Fakat, malûm ya, paramızı idare etmek zorundayız. Seyiri bedava olan yerlere gideceğiz.

Torik, içinde bin türlü mâna gizleyen bakışlarını Meşhediye çevirip hafif hafif mırıldanmağa başladı:

Hacı baba, vik vik...
Biz senden çoktan bıktık,
Senin aptallığından
Papelleri kaptırdık!..

Daha okuyacaktı. Benim kızgın bakışımdan korktu da sustu. Hep beraber sokağa çıktık. Ağır ezgi fıstikî makam, etrafı seyrede ede Manken pis'in bulunduğu meydana geldik. Torik buna hayretle baktı, baktı ve gön lüne doğan duyğuyu şöyle belirtti:

— Vay geçmişi kan dilli herifler! Burada su dökenin amma da itibarı varmış be, bak, heykelini yapıp dikmişler.. Burada Allah bilir ama, adam kıtlığı var.

Meşhediye gelince, her vakitki gibi sâkindi. Çehresinde en ufak bir hayret alâmeti görmedim. Mamafih fikrini anlamak istiyordum.

— Ne dersin, Meşhedi? Heykel hoşuna gitti mi?

Alelusul omuz silkti, dudak büktü:

— Neyi var ki? dedi..

— Sen hiç böyle su döken heykel gördün müydü?

— Beli! Eyran'da hemmisi heyçeller su töküptür!

Buyurun! Dünyada garip hiç bir şey yok tur ki, bizim Meşhedi Cafer'in gözünde hiç olmasın!

Bazı vakit, onun bu haline içerliyeceğim tutuyor. Lâkin sonra, düşünüyorum, palavracılığını, güzel huyuna, tertemiz kalbine, dostluğuna ve iyi niyetine bağışlıyorum. Zira Meşhedi bütün İraniler gibi iyiliği kötülüğüne üstün temiz yaratılışlı bitr insandır.

NUMARASIZ BİR KOŞUCU

Sidikli bebekten ne Meşhedi, ne de Torik bir şey anlamadılar. Ben onları bedava tarafından nereye götüreyim, kendilerine ne göstereyim ki, memnun olsunlar? Elian hanım bizi tamtakır bırakmamış olsaydı, bir otomobil tutar, öteyi beriyi gezerdik. Fakat buna şimdilik imkân olmadığından, bizi (Anvers limanına götürecek trenin hareket saatine kadar, sokaklarda başıboş doalşmaktan başka çare göremiyorum.

Ben böyle düşünürken, tütüncü dükkânlarının birinde, gözüme gazeteler ilişti. Epey zamandır dünya ahvalinden haber alamamıştım. Fırsat hazır ele geçmişken bir gazete alayım da, orada bir yerde oturup, okuyayım dedim.

Beni alâkalandıracak sütunlara göz gezdirdikten sonra, son sayfada, eğlence yerlerinin birkaç sütun dolduran ilânlarına da baktım. Bu suretle, Brüksel'in hemen yakınındaki Stad meydanında, o gün, öğleden sonra bazı spor eğlenceleri yapılacağını öğrendim. Arkadaşlara dedim ki:

— Bugün burada koşu, bisiklet yarışı, atlama vesaire gibi spor müsabakaları varmış.

(Devam edecek)

İkramiyeli grup mevduatı

%25 mutlak isabet!

- Ömür boyunca aylık irat
- 30.000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 200.000 liralık para ikramiyesi
- Ayrıca umumi keşidelere iştirak hakkı

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI
Bir istikbal temin eder.

TÜRK TİCARET BANKASI

Güzel Fıkra MÜSABAKASI

Başımdan geçenlerden haberim yokmuş

Bir köylü şehire gelir bir arkadaşını mahkemeye vermek için Avukata başvurur. Bana dilekçe yazın Cumhuriyet savcılığına vereceğim der. Avukat sorar ne oldu baba, deyince, köylü şikâyetim şu dur, der. Kahvede otururken bir arkadaş geldi başıma sopa ile vurdu ve kaçtı, deyip sustu.

Avukat dâvacıya başka bir şey sormadan sekiz sayfalık bir dilekçe yazdı. Köylünün eline uzattı, al baba tamam, deyince, köylü oku da dinliyeyim evlâdım dedi. Avukat okumaya başladı. Bitirince köylü hıçkıra hıçkıra ağlıyordu:

— Niçin ağlıyorsun baba, diye soran avukata şu cevabı verdi:

— Benim başımdan bukadar iş geçmiş de haberim yokmuş, diye ağlıyorum, dedi.

SAKIP SONSAYAR
Son Teknik tamir atelyesi, Eski saray cad. No. 43
GAZİANTEP

Öğrenci azizliği

Londra Üniversitesi Tıp Fakültesi profesörlerinden biri saraya hekim tayin olunmuştu. Profesör, dershanedeki yazı tahtasının üzerine şu satırları yazdı:

Hocanız, siz sevgili talebelerine, Kralımız Beşinci Jorj'a hususî hekim seçildiğini memnuniyetle bildirir.

Profesör, ertesi günü, derse gelince, bu ilânın altında İngiliz millî marşının ilk cümlesi yazılmış olduğunu hayretle gördü: Tanrı kralı korusun.

SEYİT BAŞ
Bossa Basma Fabrikası Muhasebe servisi ADANA

MİZAH ROMANI

ERKEK SABAHAT

Yazan :
AZİZ NESİN

Muharririnin adı, kitabın tadı hakkında fazla söze hacet bırakmaz.

Fiyatı 2 liradır.

DÜŞÜN YAYINEVİ

AKBABANIN RESİMLİ MİZAHÎ ROMANI

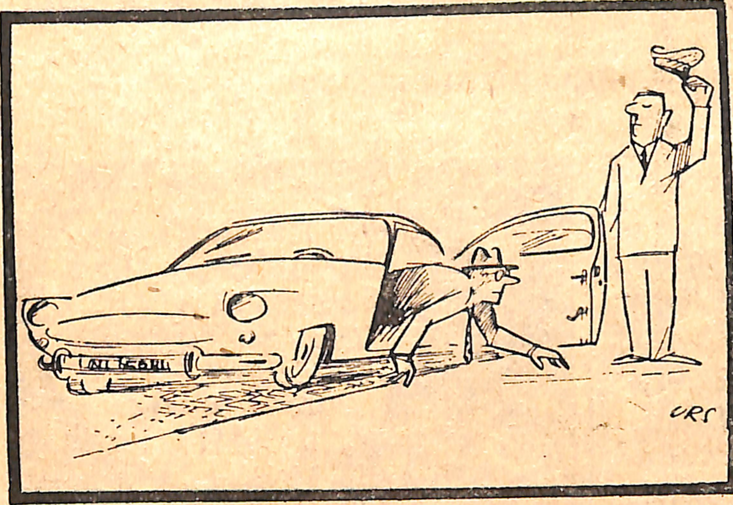

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

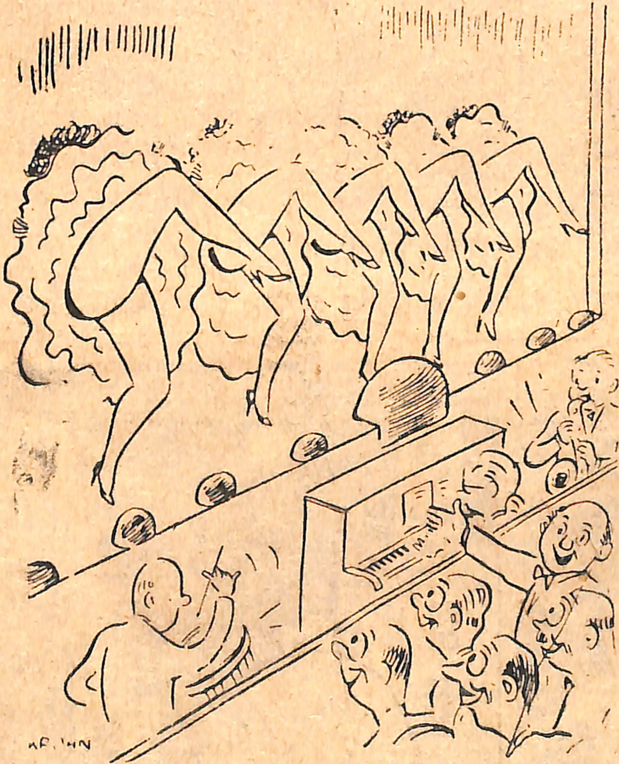
YAZISIZ!..

(Alman)

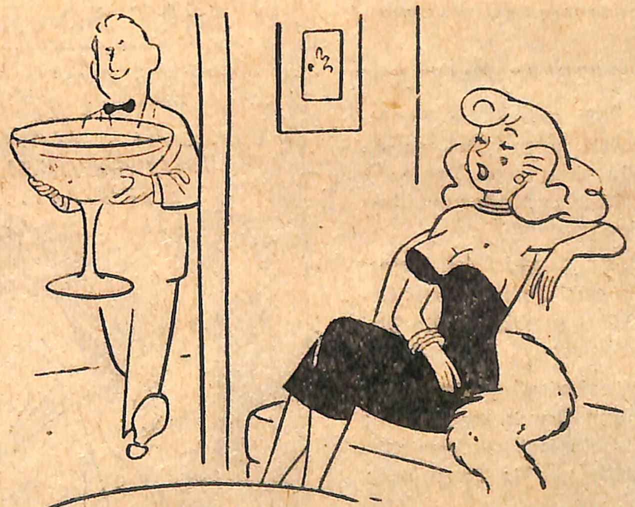
— Çok üzülüyorum, çok... Kocam hastalığıma inanmamaya başladı...
— Bunda üzülecek ne var?
— Ne var olur mu? Her gün doktora gidiyorum!..

(İtalyan)

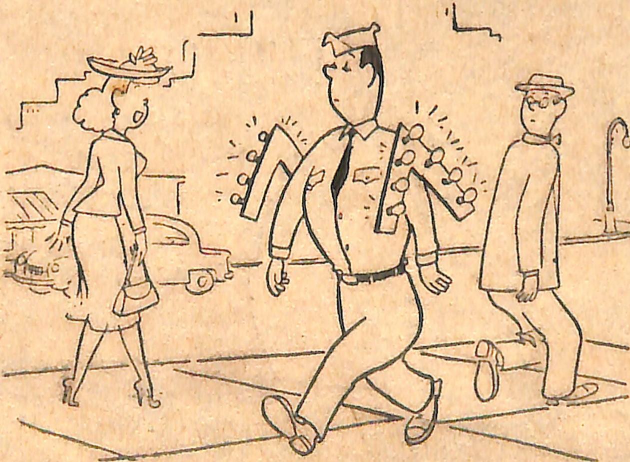
— İşte baylar, bu ayakkabılar müessesemizin mamulâtındandır!..

(Avusturya)

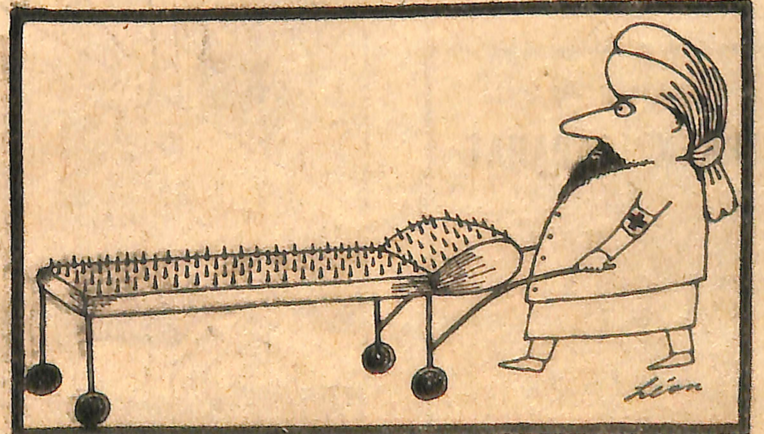
— Size bir kadehcik viski ikram etmeme müsaade buyurur musunuz?..

(Amerikan)

— Başçavuş olunca, daha çok parlıyacak!..

(Amerikan)

YAZISIZ!..

(Alman)

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine %50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957 İkramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

28 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

en fazla isabet

HER ŞUBE için 4.000 LİRALIK AYRI ÇEKİLİŞ

30.000 LİRA

*

10 Sene müddetle AYLIK GELİR

60.000 LİRA

*

FAİZSİZ MESKEN KREDİSİ

40.000 LİRA

*

Ayrıca PARA İKRAMİYELERİ

PAMUKBANK

SERMAYESİ 17.000.000 lira

1957 yılında

1 Milyon LİRA

20 EV ve APARTMAN DAİRESİ

HER 150 LİRAYA BİR KURA NUMARASI VERİLİR.

AKBANK

A. J. CRONIN'İN ŞAHESERİ

KALBİMİN KADINLARI

ARİF BOLAT KİTABEVİ

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA %10 TENZİLAT

SÜMERBANK

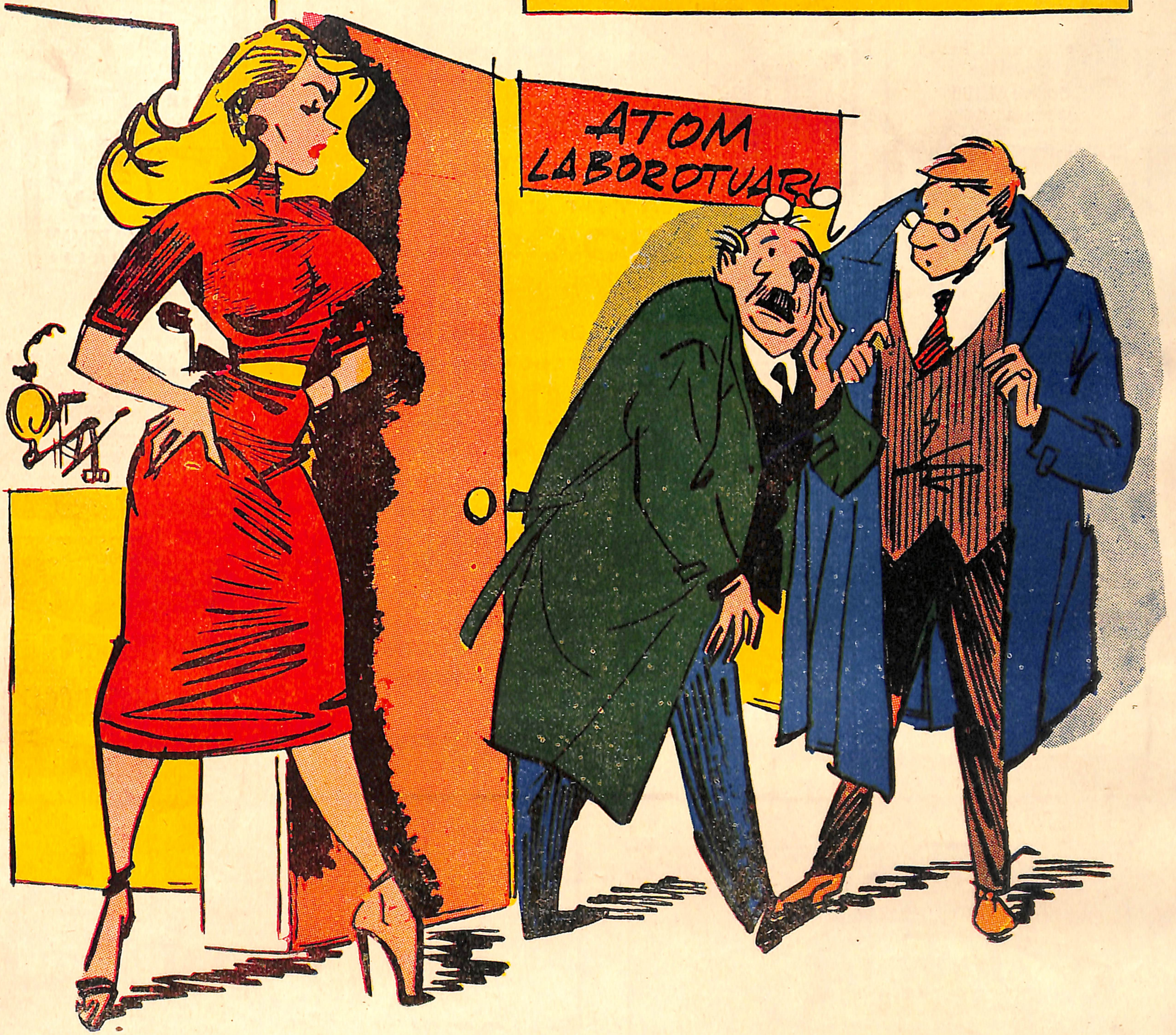
1957 YILI İKRAMİYE PLANI

3 MİLYON 275.000 Lira

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter :
Selâmi Münir YURDATAP
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire : 3
Belediye - İstanbul   Telefon: 22 18 11
ABONE: Seneliği 25, altı aylığı 12,5 L.
FİYATI 50 KURUŞ
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Akbaba

— Hidrojen bombası mı?..
— Hayır... Saçlara baksana: Oksijen bombası!..

Dünyanın en büyük mizah muharririnin en güzel hikâyeleri:

KATIR İNADI

DÜNYANIN EN GÜZEL MİZAH HİKÂYELERİ, ŞÜPHESİZ GIOVANNİ GUARESCHİ'NİN KALEMİNDEN ÇIKMIŞTIR.

BU HEM GÜLDÜREN, HEM DÜŞÜNDÜREN ŞAHESER HİKÂYELER ADNAN BENK'İN GÜZEL VE DURU TÜRKÇESİYLE DİLİMİZE ÇEVRİLMİŞTİR.

Akbaba Mizah Yayınlarının 21 inci kitabı olan bu dünya ölçüsünde güzel ve değerli eser Cumartesi günü çıkıyor.

Fiatı 1 Lira